8 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

AVENTURI EXTRAORDINARE

MISTERUL LACULUI SACRU

B

PENTRU CERCETAŞII DIN ROMANIA

In dorinţa de a satisface cât mai complet cererile organizaţiilor de cercetaşi, facem cunoscut că rezervăm această pagină pentru ştirile cercetăşeşti.

Rugăm pe domnii comandanţi ai cohortelor să trimită la „Universul" pe adresa **„Cei 3 Cercetaşi"** ştirile ce cred necesar a se publica.

Ele trebuesc alcătuite în fraze cât mai scurte.

Când va fi loc, vom publica şi fotografii. Pentru aceasta îi rugăm să ne trimită fotografiile organizaţiilor respective pe care noi le vom publica pe rând fie săptămânal fie în supliment.

La CEI TREI CERCETAŞI se pot face şi abonamente în felul următor:

Pentru	10	numere	45 lei
„	20	„	80 „
„	30	„	120 „

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului Universul.

MISTERUL LACULUI SACRU

CAPITOLUL I.

Să străbați în automobil distanța de opt mii de chilometri, prin regiuni încă sălbatice și aproape pustii, prin munți abrupți, pe drumuri unde capriciul naturii domnește în ciuda operei omenești, e o întreprindere cu adevărat temerară.

Și totuși asta făceau trei băeți, trei cercetași din Italia și un tânăr detectiv american.

Plecați dela frontiera dintre Statele Unite și Mexic, ei voiau să străbată această ultimă țară de la nord la sud și în plus Guatemala, Honduras-ul, Nicaragua, Costarica, istmul de Panama în toată lungimea, Columbia, Ecuatorul și, în sfârșit Peru-ul și să se oprească la extremitatea acestei țări a vechilor Incași pe malurile lacului Titicaca, situat pe frontiera de nord dintre Peru și Bolivia.

Notați că pe toată întinderea acestui imens parcurs, șoselele sunt aproape necunoscute, cel puțin așa cum le avem noi în Europa.

Drumuri pentru catâri, poteci nesigure, albii de râuri secate, iată ce sunt acolo șoselele. Punți de liane sau de trunchiuri prost legate între ele, iată ce înlocuește acolo podurile noastre de piatră sau de fer și marile noastre apeducte.

Consultând o hartă a Americei centrale și văzând că dela sudul Mexicului la Peru nu e decât un șir de lanțuri muntoase, uneori extrem de înalte și totdeauna destul de accidentate s'ar părea că această călătorie de opt mii de chilometri cu automobilul e absolut imposibilă.

Și totuși, o repetăm, trei băeți și un tânăr, încercau cu o puternică mașină de 100 cai putere această călătorie fantastică. Căci acești patru tineri îndrăsneți nu se îndoiau de nimic ! Ei erau Raimond Balsan, Marius Colombo și Jan

Maria Callega, zis Jan Bart, cei trei cercetași italieni cari câștigaseră premiul Carnegie de un milion de dolari, trecând Atlanticul cu aeroplanul, și detectivul american John Rock.

Ei se ducea în Peru, fiindcă sperau să dea de urma a trei misterioși bandiți: Zucco, Wallis și Wup, care împreună cu alt complice, Tokman fugit în Europa, furaseră cu o îndemânare cu adevărat uimitoare cecul iscălit Carnegie și care valora un milion de dolari.

Plecați din districtul San Vicente, de pe frontiera dintre Mexic și Statele Unite, în dimineața de 13 Iulie, cei patru călători străbătuseră cu mare viteză tot Mexicul urmând un drum extrem de rău, care mergea aproape tot timpul dealungul căii ferate; trecuseră prin Mexic fără să se oprească, la 14 Iulie seara, după ce făcuseră acești primi 1500 chilometri în două zeci și șase de ore de mers efectiv, afară de câteva opriri obligatorii pentru masă și mici popasuri. Ajunseră în seara aceea în orășelul Puebla, care e ultima stație de drum de fier. Și aci petrecură noaptea într'un han.

Partea cea mai ușoară, ba chiar singura ușoară a călătoriei era acum îndeplinită.

La sud de Puebla nu mai era calea ferată, care mulțumită lucrărilor tehnice ce necesită înlesnește construirea unei șosele paralele.

La sudul acestui orășel se întinde muntele, acea sierra abruptă care face din centrul Americei o lungă creastă sinuoasă ce merge până la portul Tehuantepec în Pacific. Dar apoi, în spre Guatemala nimic decât munți, poteci, văi și punți din trunchi de arbori sau din liane ce se leagănă.

La 15 Iulie, la răsăritul soarelui, automobilul părăsi Puebla, John Rock era la volan, Raimond Balsam lângă dânsul și în scaunele dinapoi Marius și Jan Bart.

Cei trei sute de chilometri cari separă Puebla de Oajaca fură străbătuți în patru ore, fără incidente. Și tot fără incidente merseră în patru ore și jumătate de la Oajaca la la Tehuantepec unde mâncară la un han și umplură cu provizii de gură lada automobilului. La două după amiază eșiră din Tehuantepec, intrând în munți printr'o potecă repede care mergea în zig-zag până la orașul Guatemala, capitala statului cu acelaș nume.

Aspectul sălbatec al munților și impractibilitatea aparentă a drumului făcură pe automobiliști să-și dea imediat seama de primejdiile la care se expuneau.

Drumul mersese urcându-se mereu pe marginea Oceanului Pacific, al cărui azur infinit se întindea în stânga călătorilor. Apoi mereu în zig-zag înconjurase o culme înaltă,

Şi ajunseră pe flancul unui munte orientat spre sud-est, deasupra unei văi de o adâncime incalculabilă în fundul căreia strălucea la soare apa unui torent.

Drumul era atât de strâmt în cât automobilul abia avea loc să treacă La dreapta era zidul de stânci, la stânga prăpastia. La cea mai mică deviare, la cea mai mică întorsătură prea bruscă a volanului, ar fi fost moartea.

Bine înţeles maşina nu mergea mai repede ca un cal la pas, făcând în fiecare clipă salturi şi curbe îngrijorătoare.

Aceasta dură de la trei la cinci. Apoi, brusc, drumul se lărgi flancul muntelui umflându-se în locul acela formând un soi de platou cu cornişă, dar acea potecă era plină de gropi şi de pietre enorme prăvălite din înălţimi.

Era mai puţin periculoasă pentru automobilişti, cari nu riscau să se rostogolească într'o prăpastie, dar era mai primejdioasă pentru automobil, ale cărui roţi şi arcuri riscau să se rupă în fiecare moment.

Erau orele cinci şi jumătate şi deşi plecaseră din Tehuantepec de mai bine de trei ore, nimeni nu deschisese gura.

Ca de obicei fu Marius care rupse tăcerea, căci, pentru firea lui de milanez era extraordinar să treacă trei ore fără să vorbească.

Insfârşit, nemaiputând răbda, strigă :

— Mii de pipe ! De-om merge tot aşa, n'o să trebuiască opt zile, ci şase luni s'ajungem la Peru.

— Dacă o s'ajungem ! observă Jan Bart cu glasul lui cadenţat şi calm de ligur.

— Raimond ! strigă Marius.

Raimond Balsan se întoarse, zicând cam încruntat :

— Ce e, ce vrei cu mine ?

— Na ! Vreau să-ţi spun o idee a mea, dar fără să te superi, ştii !..

— Spune ! mi se pare că am şi eu aceeaşi idee ca şi tine ! răspunse Raimond cu acel sânge rece şi accent care caracterizează pe italianul originar din Roma.

— Atunci, dacă suntem de acord, cu atât mai bine ! Deci iată : dragul meu, cred că n'ai avut o idee nimerită vrând să facem voiajul ăsta în automobil. Cu aeroplanul am fi mers mai repede şi fără primejdii.

— Destul ! îi tăiă vorba Raimond. Oare cu aeroplanul am fi întâlnit într'un han mexican pe incasul Rai, servitorul banditului Zucco ? Şi oare această întâlnire nu ne-a pus pe urmele precise ale aceluiaşi Zucco, făcându-ne să cunoaştem relaţiile sale cu banditii de pe frontiera mexicană?

Această întâlnire o datorăm faptului că eram cu automobilul. Mulţumită ei ştim acum că Zucco şi complicii săi se găsesc la Lacul Sacru al enticilor incaşi în Peru şi avem

motive puternice să credem că acest Lac Sacru nu e altul decât lacul Titicaca, singurul de altminteri care există în Peru Nu criticați deci întrebuințarea automobilului, de la New-York până aci !

— Raimond are dreptate ! afirmă Jan Bart. Dar...

— Dar, mii de pipe ! are dreptate. Și totuși...

— Și totuși !... exclamă Ra imond. Vreți să vă spun ce gândesc și ce gândiți voi doi ?

— Vorbește ! răspunse Jan Bart.

— Dă-i drumul, mii de pipe, vociferă Marius.

— Ei bine eu cred și credeți și voi...

— Stop ! le tăiă vorba un glas sec care-i făcu atenți pe când automobilul se oprea brusc.

Era John Rock, detectivul, pus la dispoziția celor trei italieni de șeful poliției new-yorkeze, domnul Smithson. Și John Rock continuă :

— Intrerupeți pentru un moment interesanta voastră discuție, amicii mei și priviți înaintea automobilului.

In fața automobilului era ceva foarte simplu : nu mai era nici un drum...

Se sfârșea pe marginea unei prăpastii atât de bruscă și de strâmtă încât John Rock n'o văzuse decât în clipa în care roțile anterioare ale automobilului erau abia la șase metri distanță de ea. Această prăpastie despica în două muntele, întocmai ca un calup de unt care ar fi fost tăiat în două de un cuțit.

Desigur fusese formată de vreun cutremur, iar în fundul ei se auzea rostogolindu-se o cataractă.

— Pe toți dracii ! zise Raimond. Dacă și d-ta ai fi întors capul să stai de vorbă cu noi, automobilul n'ar mai fi avut decât șase metri ca să se rostogolească.

— Iar noi am fi făcut colo jos o frumoasă marmeladă ! bombăni Marius.

— Pe Cristof Columb ! Exclamă Jan Bart. Urât drum. Dar, e o punte.

— O punte ! exclamă râzând John Rock.

Puntea era ceva mai spre dreapta într'un punct în care cele două margini ale precipitiului se apropiau atât încât nu mai erau de cât la patru metri una de alta.

Cei patru automobiliști săriră toți jos și se apropiară spre a o examina.

Era formată din două trunchiuri groase de arbori puse paralele la vreo trei metri distanță unul de altul. Pe aceste două grinzi erau așezate deacurmezișul alte trunchiuri strânse unul de altul cu ajutorul unor frânghii, care păreau aproape putrezite.

Alte frânghii legau aceste trunchiuri de cele două grinzi.

Iar pe deasupra lor era un strat de pietre și de pământ; nu avea însă nici un soi de balustradă.

— Mii de pipe! strigă Marius, se vede că serviciul american al podurilor și șoselelor nu prea lucrează prin părțile astea! Frânghiile sunt pe jumătate putrezite, stratul de pământ care trebue să fi acoperit acele pietre aproape nu mai există, pietrele s'au rostogolit în prăpastie iar traversele abia se mai țin... Așa că nu mai rămân întregi decât cele două trunchiuri cari le susțin.

— Dar acelea cel puțin sunt solide. Priviți ce groase sunt!

— De partea cealaltă, zise Raimond drumul e ceva mai bun. Ba chiar s'ar părea că a fost de curând reparat.

— Da! afirmă John Rock. Mi s'a spus la Tehuantepec că drumurile din districtul San Cristobal sunt mai bine întreținute de cât toate celelalte din Mexicul meridional fiindcă locuitorii s'au organizat între ei și îndeplinesc rolul de cantonieri. Dincolo de această prăpastie trebuie să înceapă districtul San Cristobal.

— Atunci am făcut partea cea mai rea a drumului? întrebă Jan Bart.

— Probabil.

— In cazul acesta trebuie să trecem puntea, zise Marius.

— Nu văd altceva de făcut, zise Raimond, afară numai dacă.... Dar, tăcu și roși ca și când gândul pe care nu-l exprima ar fi fost prea delicat de mărturisit. Dar, cum ceilalți își concentrau toată atenția asupra punții, nimeni nu observă încurcătura sa.

Pe de altă parte, Marius, cu îndrăsneala lui impulsivă și pornirea sa firească spre tot ce era temerar, se și repezi pe punte zicând:

— Stați că văd eu numai decât dacă e solidă! Voi uitați-vă și vedeți dacă cedează!

Și pe când Raimond era cufundat în gândurile sale, pe când John Rock și Jan Bart, fiecare în fața unuia din cele două trunchiuri le examinau cu atenție, Marius pornea prin mijlocul punții.

Punea picioarele cu precauțiune unul înaintea altuia, apăsând din ce în ce mai tare. Se auzeau scârțâituri, dar puntea nu ceda.

Și ajunse repede de partea cealaltă.

— Pe cinstea mea! Eu cred că automobilul poate trece. E mult mai solidă decât s'ar crede!

— N'a cedat de loc de partea mea, zise John Rock.

— Nici de a mea! afirmă Jan Bart.

Desi John Rock avea trei zeci de ani și Raimond, cel

mai mare dintre cercetași, ceva mai mult de jumătate din această vârstă, nu detectivul comanda expediția, ci cercetașul.

Toți se întoarseră deci spre Raimond care, în picioare, cu capul plecat, părea că reflectează, fără să audă, sau să vadă cele ce se petreceau în jurul său.

Și Marius strigă :

— Ei ! Raimond ! visezi ! ce naiba ?

Raimond ridică fruntea și zâmbi cam rușinat :

— Ce e ?

— Noi credem că puntea e destul de solidă ca să susție automobilul.

— Atunci, trecem ? zise Raimond.

— Ei ! mii de pipe ! tu ești doar șeful. Așteptăm ordinele tale !

— Bine ! atunci trecem !

Și sări în mașină, așezându-se la volan.

— Ce faci ? strigă John Rock. Eu conduc.

— Nu ! răspunse scurt Raimond. Ca să trecem puntea voi conduce eu. Eu sunt de vină că suntem aci cu automobilul, căci ar fi trebuit să-mi dea în gând, după ce am dat de urma lui Zucco, să ne întoarcem imediat la New-York și să luăm aeroplanul cu care acum am fi la Peru.

A fost o prostie că nu m'am gândit la asta. Ei bine ! dacă e vreun risc să trecem pe această punte, mă voi expune eu și nu voi, cari n'ați făcut altceva decât să vă supuneți ordinelor mele, urmând greșeala mea, de care de altminteri nici voi nu v'ați dat seama !

— Haidem ! John Rock, Marius, Jan Bart ! veți trece după mine cu piciorul.

Și zicând acestea, lansase automobilul, al cărui motor nu fusese stins.

Și înainte ca John Rock și Jan Bart să se fi putut opune, cele două roți dinainte treceau de pe pământ pe puntea de bârne. Dar, în clipa în care erau să treacă și roțile dinapoi se auzi o trosnitură oribilă, și cei trei camarazi, muți de groază văzură pe Raimond strângând brusc frâna și punând de-a curmezișul partea anterioară a automobilului, oprit brusc pe loc. Bârnele se rupseră și căzeau în prăpastie, rupând sub greutatea lor frânghiile putrede care ar fi trebuit să le ție legate de cele două grinzi.

Și automobilul, suspenat deasupra găurii ce se formase într'o clipă rămăsese în echilibru, cu una din roțile de dinainte rezimată de grinda din dreapta, pe când cealaltă se rezimă de una din traverse.

Cât pentru cele două roți de dinapoi erau încă pe pă-

clipa când se rupsese automobilul ar fi desfundat toată puntea și s'ar fi prăvălit împreună cu Raimond în fundul abisului.

Și după o clipă de oroare instinctivă, din amândouă părțile izbucniră strigătele :

— Raimond. Pe Cristof Columb! Nu te mișca!

— Nu te mișca! echilibrul!

— Așteaptă ! așteaptă ! Raimond, grinzile sunt încă solide, putem reface puntea și pe urmă să îndreptăm mașina.

— Da ai dreptate! zise Raimond, care era uimitor de calm și părea că stă foarte comod deasupra prăpastiei.

Marius de pe partea dreaptă, John Rock și Jan Bart de pe cea stângă se repeziră în spre pădurice care acoperea acel platou.

Cu ajutorul securelor ce le aveau la brâu ei doborâră repede câțiva arbori cu trunchiuri drepte și groase și le târîră până la marginea abisului. Aci le rostogoliră până sub automobil, înlocuind traversele rupte.

— Ce idioți suntem ! zise Marius. Ar fi trebuit să fi făcut asta dela început!

— Evident! zise Jan Bart.

— Dar la ce dracu ne gândeam ? spuse John Rock. Am fost idioți, pe cinstea mea.

Dar, din automobil, Raimond zise cu vioiciune :

— Nu suntem doar Dumnezeu! Numai Dumnezeu nu greșește. Ultima noastră victorie ne-a făcut să ne pierdem din judecată. Adineaori mă întrebai dacă visam. Marius. Ei bine, da, visam și nu aveam tot sângele rece fiindcă-ni reproșam erorea de tactică. Și iată cum, în loc să vă invit să discutăm cu calm și să examinăm în liniște situația...

Dar, Jan Bart îl întrerupse aproape cu bruschețe:

— Raimond! Mă faci să sufăr! Mai întâi ești din primejdie și pe urmă te vei explica.

— Jan Bart are dreptate, conveni Raimond.

Să îndrepte automobilul cu vreo doi metri pe o lărgime de trei era, cu toată dificultatea prezintată de puntea improvizată în câteva minute, un simplu joc pentru Raimond.

Și când automobilul fu pe pământul sigur și orice pericol îndepărtat, iar Marius care trecuse înapoi puntea, fu lângă camarazii săi, Raimond reluă fără a se mișca dela locul său:

— Ziceam dar : iată cum, în loc de a vă invita să deliberăm calm și să examinăm situația în liniște spre a vă comunica apoi ideile mele și rezoluția definitivă, m'am repezit cu automobilul pe punte într'un moment de necaz, de iritație, de furie... care mi-a dispărut când am auzit troznitura... Atunci, regăsindu-mi sângele rece am frânat. Iată Jan Bart

— Și hotărîrea definitivă de care vorbeai?

— Iat-o. Și Raimond zâmbi cu finețe :

Să-mi recunosc greșala. Automobilul care s'a dovedit excelent până în clipa în care am găsit urma lui Zucco, nu mai era bun după aceea o mărturisesc. Imi imput că n'am priceput-o dela început și vă fac și vouă aceeași imputare. Dar am trecut printr'unul din acele pericole, care, din când în când amintesc oamenilor imperfecțiunea inteligenții omenești.

Greșala recunoscută se repară ușor. Să ne reîntoarcem la Mexic, mergând cu mașina zi și noapte și străbătând această țară, să reintrăm cât mai repede pe frumoasele șosele americane.

La New York ne vom repauza douăsprezece ore, vom remonta aeroplanul, și ne vom lua zborul; și cu tot timpul pierdut vom fi în Peru cu câteva zile înainte de data aproximativă la care stabilisem să terminăm călătoria.

— Bravo ! strigă lombardul.

Și John Rock.

— In fața dificultăților drumului, mărturisesc că este singura hotărîre de luat.

— Această dificultate ar fi trebuit s'o prevedem, zise Jan Bart, eu mai ales care cunosc geografia și știam că vom pătrunde într'o vastă regiune de munți încă sălbatici.

— O știam toți, răspunse Raimond. Dar, să nu mai vorbim, acum când ne-am recunoscut toți greșala și mai ales, să nu mai pierdem timpul. Putem ajunge la Tehuantepec înainte de a se face noapte căci nu avem mai mult de două ore de drum. Vom merge până la Mexic, aprinzând farurile.

— Și eu sunt de aceeași părere, aprobă John Rock.

— Atunci, la drum !

Intoarseră automobilul aproape în loc. Raimond ceda locul la volan lui John Rock; Marius și Jan Bart își relură posturile.

Și cei patru tineri întoarseră spatele acelei regiuni pe care voiseră s'o străbată cu automobilul.

Pân'atunci cei trei cercetași învinseseră cele mai mari greutăți și fără voie erau înclinați să se creadă invincibili. Dar, câțiva trunchi de arbori putreziți fuseseră de ajuns spre a le dovedi că omul nu e invincibil în fața naturii.

Omul totuș poate să fie neînvins, dar numai atunci când nu sfidează natura. Și cei trei cercetași, recunoscându-și vina, ascultaseră glasul înțelepciunii.

Când e cineva curagios, intrepid și oțelit cum erau Raimond, Marius și Jan Bart, are nevoie și de puțină judecată, altminteri ori ce act îndrăsneț degenerează iute în impru-

CAPITOLUL II

Șapte mii de chilometri în 35 de ore

Aeroplanul cu care Raimond, Marius și Jan Bart trecuseră Atlanticul se găsea la New-York, unde fusese demontat și închis într'un garaj aparținând lui Carnegie.

Și aeroplanul rămăsese acolo, pe când cei trei tineri și detectivul John Rock porniseră cu automobilul în căutarea celor trei hoți.

Acel aparat zburător numit „*Aeroc*" era de un model nou și fusese construit de Petre Balsan, tatăl lui Raimond.

Fu mare uimirea lui Carnegie, când, într'o dimineață din a doua jumătate a lui Iulie, găsi într'un plic pe care i-l aduse un servitor aceste rânduri.

„Cei trei cercetași din Italia și detectivul John Rock întorcându-se pe neașteptate la New-York, de unde trebuie să plece mâine cu aeroplanul, solicită onoarea de a fi primiți cât mai curând de d. Carnegie."

— Acești patru domni sunt aci ? întrebă Carnegie pe lacheu.

— Da domnule.

— Poftește-i.

Și celebrul miliardar se sculă foarte mișcat.

După două minute, vedea intrând patru oameni bărboși înfășurați în lungi mantale de automobiliști care le ascundeau hainele.

Se crezu victima vreunei glume de prost gust, sau poate amenințat de vreun atentat și întinse repede mâna spre butonul electric spre a chema pe servitorul care ieșise, închizând ușa dublă a acelui cabinet de lucru.

Dar îl opri o voce bine cunoscută.

— Nu sunați, domnule, vă rog.

— Dar, e John Rock ! zise el uimit și reasigurat în acelș timp.

— Chiar el ! repetă vocea, râzând de data asta.

Și miliardarul văzu pe cei patru călători scoțându-și bărbile și mantalele.

Chipurile tinerești și uniformele celor trei cercetași apărură atunci odată cu figura inteligentă și vioaie și costumul de șofeur al detectivului.

— A ! vă regăsesc ! exclamă miliardarul. Dar de ce vă întoarceți atât de repede ? Și de ce mascarada asta ?

Și cum vorbise în italienește, Raimond răspunse strângând mâna ilustrului și generosului american:

Domnule, mascarada avea de scop să ne facă să trecem ne observați, ca nimeni să nu știe de reîntoarcerea noastră.

— Bine ! Dar...

— Cât pentru înapoierea neașteptată veți înțelege și veți aproba motivul, când veți afla ce ni s'a întâmplat.

— Povestiți-mi repede ! Dar stați, vă rog...

Și dupăce se așezară, Raimond povesti în mod clar și pe scurt ce făcuseră de la plecarea din New-York spre a găsi pe cei trei hoți principali ai milionului de dolari.

Și încheiă, după ce povesti incidentul oprirei în sudul Mexicului, astfel :

— Am fi putut desigur să ne urmăm drumul cu automobilul, dar, această primă dificultate ne-a servit de lecție Ne-am gândit că era mult mai bine să ne înapoiem aci și să plecăm din nou cu aeroplanul spre Peru, căci, după cum v'am mai spus, suntem siguri acum că Zucco, Wallis și Wup nu sunt alții decât niște incași peruvieni.

— Intr'adevăr, răspunse Carnegie ziarele de azi dimineață anunță o agitație mai vie deși încă înăbușită printre incașii din Peru.

— Pregătesc o revoluție în contra oamenilor de rassă albă și de origină spaniolă, care-i stăpânesc de veacuri, reluă Raimond. Și milioanele câștigate de noi cu trecerea Atlanticului s'au dus să sporească ceeace Zucco numește „Tezaurul independenței". Ei bine, Aeroc-ul ne va servi mai bine decât automobilul ca să ajungem la acel Lac sacru, unde se găsesc hoții și tezaurul lor.

— V'ați gândit foarte bine ! aprobă Carnegie. Dar, acești incași fanatici sunt numeroși. Și voi nu sunteți decât patru. Vă veți expune la imense pericole, cu atât mai greu de evitat cu cât voi nu cunoașteți regiunea unde se găsește cartierul lor general.

— Nu, de loc ! replică surâzând Raimond. Am citit și recitit istoria cuceririi Peru-ului de către spanioli și despre luptele acestora cu puternicii incași, supuși la început și cari acum sunt dornici să scuture acel jug.

Dacă, după cum e probabil, lacul lor sacru e lacul Titicaca, vom ateriza cu *Aeroc-ul* pe un platou din munți din împrejurimile lacului. Nimeni nu ne va vedea. Suntem foarte bine înarmați și sper că vom izbuti să prindem pe banditi și să le luăm milionul de dolari înapoi.

Tânărul cercetaș vorbise cu atâta încredere și energie încât Carnegie fu cucerit; de aceea emise cu putină convingere următoarea părere:

— De ce nu voiți să vă asigurați mai întâi de colaborarea efectivă și armată a guvernului peruvian ? El e cel mai amenințat de revoluția latentă a incașilor și n'ar sta la gând, în fața gravelor voastre revelații să vă puie trupele la dispoziție.

Raimond clătină capul și răspunse destul de grav:

— Ne-am gândit și noi la asta și am discutat chestiunea. Dar, nu vom intra în legătură cu guvernul peruvian din diferite motive

In primul rând, noi italienii n'avem nimic deaface cu aceste mișcări revoluționare, care interesează numai pe peruviani.

In al doilea rând, mobilizarea forțelor peruviane și concentrarea lor în jurul Lacului Sacru ar cere mai multe zile și în mod forțat ar fi cunoscută tuturor banditilor și inclusiv lui Zucco, Wallis și Wup, cari sunt capii și promotorii revoluției proiectate; ei ar ascunde tezaurul în vre-o grotă secretă și ar putea dispare din Peru în așteptarea unor zile mai bune.

Deci pe deoparte scopul nostru n'ar reuși și pe de alta ne-am acoperi de ridicol.

Trebuie să lucrăm singuri. Căci e singurul mijloc, care ne poate da probabilitatea că vom reuși.

La această declarație, Carnegie nu putu opune de cât o admirație mută. Sculându-se, se mulțumi să spuie:

— Când vreți să plecați ?

— Noaptea viitoare, răspunse iarăși Raimond, pe la două de dimineață și în secret.

— Bine, ce voiți să faceți pân'atunci ?

— Mai întâi să mâncăm, apoi să dormim, apoi să remontăm *Aeroc-ul* fără să fim văzuți de cineva și să ne luăm zborul.

— Ei bine, conchise miliardarul. Veți mânca și veți dormi aci.

Intre timp, oameni de a căror încredere și discreție sunt sigur, vor încărca diferitele părți ale *Aeroc*-ului pe niște camioane și le vor duce îndată ce se va înnopta pe câmpul de manevre militare, care e destul de departe de oraș și va fi absolut pustiu.

Acolo, vă veți duce să remontați aeroplanul la lumina unor faruri puternice. Și câmpul de manevre va fi păzit de jur împrejur de polițiști pe cari îi voi cere de la guvern și cărora nu li se va spune nimic cu privire la motivele acestei paze. Când veți pleca, se va crede că e vorba de un aeroplan oarecare.

Oamenii mei sunt inițiați. Vor fi muți ca niște pești. Vă convine ?

— Imi convine, mii de pipe ! strigă Marius pe care dela începutul convorbirei îl mânca limba.

— Atunci, veniți! vă voi conduce eu singur în sala mea de baie. Veți putea face câte o baie caldă de care desigur că aveți nevoie după atâtea nopți și atâtea zile de drum. In timpul acesta vi se va pregăti masa. Apoi, vă veți odihni în pa-

turi comode și când vă veți deștepta, la noapte, un automobil vă va conduce pe câmpul de manevre.

— Domnule, observă liniștit Jan Bart, nu uitați să spuneți să se umple cu benzină rezervorul Aeroc-ului și să se puie bidoane cu ulei și cu grăsime în nacelă.

— Și să ni se puie provizii de alimente pentru câteva zile, adăogă Marius.

Carnegie zâmbi.

— Fiți liniștiți, nu vom uita nimic.

John Rock și Raimond mulțumiră generosului filantrop, și Marius si Jean Bart făcură acelaș lucru.

Eșiră toți împreună din cabinetul de lucru. Și totul se petrecu așa cum fusese stabilit.

Nimeni, din New-York nu află că cei trei faimoși cercetași italieni si detectivul Jean Rock se înapoiaseră pentru câteva ore. Se vorbea încă despre ei în ziare dar cum de câteva zile li se pierduse urma, se povesteau fel de fel de lucruri fantaziste și contradictorii.

Seara, la zece erau pe câmpul de manevră.

Raimond, Marius și Jan Bart ajutați de mecanicii, carî aduseseră diversele părți ale avionului, remontară *Aeroc*-ul pe când polițiști pe jos și călări țineau în respect pe curioșii, - rari de altminteri, — la extremitatea câmpului de manevre.

Și la două de dimineață Carnegie și mecanicii săi salutară cu emoție plecarea tinerilor cercetași, cari se înălțară cu aparatul lor pe cerul acoperit de stele.

Raimond, bine înțeles, era pilotul, având alături pe Marius care se ocupa de motor și trebuia să-i ție locul la volan din șase în șase ore, ca să se poată odihni și el.

In timpul orelor de repaos John Rock avea să-și cedeze locul aceluia dintre doi care dormea, trecând el la motor.

Cât pentru Jan Bart, își păstra postul de observator, de geograf și de meteorolog. El putea dormi oricând voia, iar dacă aveau nevoie de el îl deșteptau.

Scaunul său care se găsea la mijlocul nacelei îndărătul celor ocupate de Raimond și de Marius — fusese dat mai la o parte și se făcuse loc altui scaun, pe care'l ocupa acum John Roch, îndărătul lui Marius.

Nici unuia nu-i era somn, deoarece în noaptea precedentă dormiseră zece ore și hotărîră să nu se repauzeze de cât după alte zece ore.

In plin zbor când nenumăratele lumini ale New-Yorkului erau deja departe, Jan Bart rezumă situația.

— Dela New-York la lacul Titicaca în Pe[illegible] el sunt 7000 de chilometri în linie dreaptă. Zburăm cu viteză maximă, nu-e așa ?

— Da, răspunse Raimond. Două sute chilometri pe oră.

— Deci treizeci și cinci de ore de zbor. Sunt ceasurile două de dimineață, 20 Iulie. Vom ajunge la lac mâine, 21 Iulie, la cinci după amiazi.

— Urâtă oră pentru aterizare, observă John Rock; ar putea să ne vadă cineva și trebue neapărat ca nimeni să nu bănuiască prezența noastră în acele locuri.

— E just! aprobă Marius.

— E natural! adăogă Raimond.

— Asta mă gândeam și eu! reluă Jan Bart. Dar nimic nu ne împiedică să profităm că e ziuă și să examinăm dela o mare altitudine, cu ochianul, lacul și împrejurimile lui și să alegem astfel un loc potrivit pentru aterizare. Apoi, ca să nu consumăm benzina am putea ateriza la o sută sau două sute de metri la sud de lac, în Bolivia, într'o regiune aproape pustie și vom aștepta noaptea ca să ne întoarcem la lacul Titicaca.

— Foarte bine! conchise Raimond. John Rock și Marius aprobară programul în totul. Și zburară cu două sute chilometri pe oră cu acel aparat minunat. Când se ivi soarele erau deasupra Oceanului. La unu după amiazi treceau pe deasupra insulei Cuba. La șase și jumătate, ajunseră deasupra continentului american de sud și timp de vreo două ore zburară deasupra Venezuelei.

Atunci Marius se așeză la volan. John Rock luă locul lui Marius și Raimond se instală ca să se repauzeze pe scaunul lui John Rock.

Zborul deasupra Columbiei dură vreo trei ore. Dar se făcuse noapte și zburau la o mare înălțime orientându-se cu busola.

De dimineață după un examen minuțios al hărții și al regiunilor pe deasupra cărora trecuseră, Jan Bart constată că treceau pe deasupra pădurilor virgine ce se întind la sud-vest de regiunea Amazonului în Brazilia occidentală.

Și timp de câteva ore Aerocul zbură pe deasupra acelor imense cursuri de ape. Incetul cu încetul treceau de munții din nord-vestul Boliviei. Peru-ul meridional nu era departe!

Și într'adevăr, nu trecu mult și văzură în depărtare un vârf de munte acoperit de zăpadă.

— E muntele Sorota, zise Jan Bart. Are o înălțime de aproape șapte mii de metri, și e situat la sud-est de lacul Titicaca. La trei și jumătate după amiazi, între munții pe cari cei trei aviatori îi cercetau din înălțime, se zări o mare pată brună.

—E lacul Titicaca, rosti grav Jan Bart.

Toate inimile bătură.

După acel zbor prodigios fără incidente, după ce străbă-

aseră șapte mii de chilometri fără escală în mai puțin de treizeci și cinci de ore, se găseau în pragul pericolului, al necunoscutului amenințător, al morții poate.

— Jan Bart! chemă Marius, ai cărui dinți clănțăneau de frig, caută repede un loc pentru aterizat. Sunt înghețat.

— Și eu ziseră în acelaș timp Raimond și John Rock.

— Dar eu! adăoga Jan Bart, cu glasul lui dulce și liniștit.

Și ducând la ochi ochianul se aplecă pe marginea navelei.

— Fă un cerc zise el după ce privi în jos.

— Bine! zise Raimond. Și spune-mi tot ce vezi ca să pot compara cu cele ce știu din istoria cuceririi Perului.

— Fii liniștit.

Și cei doi luaseră ochianele și priveau. Dar, spre a nu face vre-o încurcătură, numai Jan Bart trebuia să semnaleze ceeace vedea.

Și Aeroc-ul începu să descrie cercuri mari de-asupra regiunii.

La două mii de metri dedesubtul lui se întindea lacul Titicaca, lungindu-se dela nord-vest la sud-est între munți abrupți.

Și genovezul, continuă după un moment de observație:

— Nimic de semnalat în afară de câteva insule, și în jurul acestor insule câteva piroge, în care se găsesc indivizi ocupați cu pescuitul.

— Bine! zise Raimond. De vreme ce acest lac Titicaca e singurul lac care se găsește în Peru, trebue să admitem în mod indiscutabil că e acela desemnat de Zucco sub denumirea de Lacul Sacru, în scrisoarea sa către banditul Pablo Zapil.

— Desigur! aprobă observatorul.

— Deci insula Sacră a vechilor incași e una din aceste insule. Și, după cum spune tradiția incașilor, de aci au plecat Manca-Capac și Manca-Cella, fiul și fiica Soarelui, spre a fonda un mare imperiu al incașilor, distrus mai târziu de spanioli. In această insulă era templul Soarelui, pe care exploratorii n'au izbutit să'l descopere niciodată. E deci mai mult de cât probabil că tezaurul independenței se găsește în acest templu al Soarelui, dacă templul există încă și Zucco Wallis și Wup, șefii incașilor, își au refugiul în această insulă.

Toți ascultaseră cu atenție cuvintele lui Raimond.

— Foarte bine! Dar, la naiba! dacă exploratorii n'au putut descoperi templul soarelui...

— Asteaptă, Marius! zise Raimond. Și nici n'au putut ști exact care dintre aceste insule era Insula sacră!

—Atunci, mii de pipe! cu atât mai greu o să ne fie nouă

să alegem dintre aceste insule pe aceea pe care vechii incași au botezat-o sacră !

— Nu e așa de greu ! zise Jan Bart, fără să ridice capul și cu tonul flegmatic.

— Ce ?! — exclamă Marius.

— Ai văzut ceva extraordinar ? strigă Raimond.

Și John Rock care avea o slăbiciune pentru Jan Bart al cărui calm îi plăcea grozav se mulțumi să zâmbească privind pe tânărul ligur.

Dar acesta nu părea dispus să satisfacă imediat curiozitatea provocată de cuvintele sale...

Aplecat pe marginea nacelei privea în jos prin ochian.

— Raimond, poți descri un cerc cât mai regulat posibil ?

— Nimic mai ușor.

— Bun ! Și Jan Bart continuă să observe.

John Rock și Marius observară și ei întrebându-se ce văzuse oare atât de important tânărul lor camarad.

Trecură cinci minute.

Jan Bart se ridică brusc, lăsă să-i cadă mâna în care ținea ocheanul și zise liniștit.

Acum sunt sigur. Dacă mă înșel să nu mi se mai spuie Jan-Bart ci Jan-Bou.

— Oho ! mii de pipe ! iată un joc de cuvinte, care mă face să cred că e ceva serios !

— Ce lucru ? întrebă Raimond puțin cam enervat. De ce ești sigur ?

De insula numită Titicaca.

— Ei așa !

Raimond, Marius și John Rock rămaseră încremeniți.

— Vorbește ! Ci vorbește odată, mii de pipe ! strigă Marius.

Raimond se întorsese și el ca să se uite la Jan Bart.

Și genovezul se hotărî, însfârșit să vorbească :

Iată! Pe apele lacului se văd niște piroge, iar într'însele sunt pescari. Am observat însă, că acești pescari îngenuchiau în anumite momente în fundul pirogei, dând drumul plaselor își încrucișau mâinile deschise pe piept, făceau o închinăciune și apoi se ridicau...

— Ti ! strigă Marius. Și eu am observat, dar credeam că-și făceau semne între ei.

— Fiindcă tu n'ai văzut tot, observă blajin. ligurul.

— Eu am văzut că aceasta se întâmpla totdeauna în acelaș loc, și că pescarii îngenuchiau întorcându-se toți în aceiași parte, adică spre insula aceea, deci spre un centru comun deoarece insula e înconjurată de piroge. Dar, ce ai Raimond ?

John Rock și Marius priviră și ei și îl văzură pălind, dar cu ochii strălucitori de bucurie.

Și cu voce tremurândă, Raimond răspunse :

Am că mi-amintesc că am cetit despre acel gest observat de Jan Bart că era gestul de adorație al incașilor. In carte spunea că, pe timpul cuceririi spaniole, incașii făceau acel gest la răsăritul și la apusul soarelui. Dar, mai târziu încetară toți deodată de a-l mai face, ca și când ar fi primit un ordin misterios.

— Aceasta a fost și deducția făcută de mine, zise liniștit Jan Bart.

— Mii de pipe ! Cum de n'am văzut și eu ? exclamă Marius foarte intrigat.

John Rock, râzând de exclamația puțin cam orgolioasă a tânărului milanez, aprobă.

— Bravo ! Jan Bart !

Cu toată deosebirea de caractere, toate figurile exprimau bucuria.

— Jan Bart ! strigă Raimond, studiază bine situația insulei și configurația ei... Dar care e ? Ține volanul Marius, vreau să mă uit și eu...

— Aceea, care se găsește exact în mijlocul celorlalte. O cunoști ușor. E absolut rotundă.

— Bun ! O văd !

— Și prin ochean, Raimond contempla insula tezaurului, insula unde, poate, se ascundea Zucco, Walles și Wup, pregătind o revoluție cu ajutorul aurului furat dela cercetașii italieni. Se sculă brusc, înapoiă ochianul lui Jan Bart, reluă volanul și zise :

— Să căutăm acum un loc unde că putem ateriza noaptea viitoare.

— Inutil ! strigă lombardul cu un ton, care dovedea că voia să-și ia revanșa fiindcă fusese mai puțin perspicace de cât ligurul cu câteva minute mai înainte.

Pentru ce?! întrebară ceilalți trei deodată.

— Iată ! zise el cu un aer triumfător. *Aeroc*-ul a fost construit, în parte, ca să și plutească. Deci, la noapte, vom ateriza pe lac. Nu mai întâmpinăm primejdii ca în mijlocul munților, nu mai e nevoie să căutmă o pirogă, nu mai avem de ce să purtăm de grijă *Aeroc*-ului ancorat departe de noi, de vreme ce'l vom părăsi numai spre a pune piciorul pe insulă. Și în caz de pericol neașteptat, putem zbura imediat. Iacă !..

Marius fu aclamat. Jan Bart îl felicită pentru ideea lui.

De bucurie uitaseră frigul care domnea la acea înălțime colosală, căci lacul Titicaca are cea mai mare altitudine din-

tre toate lacurile de pe pământ și ei erau la 2000 de metri deasupra lui.

Uitaseră și oboseala și tot.

Dar, când identitatea Lacului Sacru și a insulei cu acelaș nume fură stabilite și când nu mai avură de făcut nici o observație, cei patru aviatori începură să simtă din nou frigul și oboseala.

— Haidem să ne odihnim! zise Raimond.

— Da. Fă înconjurul muntelui Sorota care se ridică în stânga noastră și scoboară la est pe platourile ridicate și pustii ale Boliviei.

La o sută chilometri de-aici, nici un inca, și nici un alb chiar nu ne va putea vedea aterizând. Și o jumătate de oră cât timp *Aeroc*-ul zbură cu mare viteză spre est, nici unul nu mai vorbi.

Erau atât de sus, încât deși erau în plin Iulie și într'o regiune tropicală, tremurau de frig cu toate hainele îmblănite pe care le luaseră de la New-York.

Dar, după haosul tumultuos al munților apărură platourile deșerte. Și deși erau la vreo mie de metri deasupra nivelului mării, li se păru că intră într'o baie caldă, îndată ce Aeroc-ul atinse pământul.

Indată ce puseră piciorul pe pământ toți se apucară să pregătească ceva cald, pentru masă. Le era o foame grozavă și simțeau nevoia să mănânce ceva cald, căci în timpul acelor 34 de ore nu mâncaseră decât carne rece, fructe, ciocolată și pâine, bineînțeles.

Proviziile pregătite prin îngrijirea lui Carnegie nu lăsau nimic de dorit.

Aveau supă excelentă în niște lungi cutii de aluminiu ermetic închise. Marius o încălzi într'o cratiță pe mica bucătărie de campanie, care se găsea pe bordul Aeroc-ului.

Dar menu-ul era foarte copios și masa excelentă făcu pe cei patru tineri să se simtă nespus de bine, întinși pe pământul cald, în fața aeroplanului, cari îi apăra de vânt. Și, în așteptarea nopții, în timpul căreia aveau intenția să exploreze insula Titicaca, cei trei cercetași fumară câte o țigară pe când John Rock se delecta cu vecinica lui pipă.

Incetul cu încetul, adormiră. John Rock, singur, veghia asupra lor, fumându-și grav pipa.

CAPITOLUL III

Conspiratorii

Când veni noaptea, John Rock trezi pe cei trei băeți.

Mirați că dormiseră, fericiți că se simțeau odihniți, Raimond, Marius și Jan Bart se sculară. Își frecară ochii își întinseră bratele.

— Sunt orele nouă ! declară John Rock.

— Atunci să ne îmbrăcăm și să mergem la insula Sacră ! hotărî Raimond. E zadarnic să mai stabilim vreun plan de acțiune, de vreme ce nu știm ce ne așteaptă acolo. Ne vom urca pe insulă o vom explora, și vom căuta să descoperim intrarea templului Soarelui.

— Da ! zise polițistul. Dar, m'am gândit la ceva.

— La ce ? întrebă Marius.

— Că unul din voi va trebui să rămâie aci ca să păzească aeroplanul. In caz de pericol grav *Aeroc*-ul e singurul nostru mijloc de salvare,. Ar fi o nebunie să-l expunem să fie luat sau poate devastat de incași. Unul din voi trei deci, trebue să rămâie cu Aeroc-ul spre a-l păzi de vre-un atentat și a-l ține gata în caz de pericol.

— E just ! aprobă Jan Bart. Dar ,trebuie ca acela care rămâne cu *Aeroc*-ul să știe să-l conducă. Și eu nu știu.

— Nici eu ! replică John Rock. Și apoi, eu care vorbesc atât limba modernă a incașilor cât și spaniola, trebuie să fiu cu cei cari merg în insulă, căci sper că incașii noștri nu se servesc de limba vechie a incașilor care mi-e absolut necunoscută.

— Atunci n'avem mult de ales ! observă Raimond. Trebuie să hotărâm între Marius și mine. Eu cer lui Marius să rămâie pe bordul *Aeroc*-ului.

— Mii de pipe! vociferă Marius, furios, va să zică eu să stau aici cu brațele încrucișate în vreme ce voi vă duceți să vă riscați pielea !

— Haide ! Marius, fii cuminte, îl rugă Raimond. Admiți că unul din noi trebue să păzească aeroplanul nu-i așa !

— Cred și eu ! conveni bosumflat, Marius.

— Admiți că acel paznic nu poate fi nici nici Jan Bart nici John Rock ?

— Sunt silit ! la naiba !

— Atunci, nu mai rămânem decât noi doi. Voi singuri m'ați recunoscut fără discuție, ca șef al expediției. Se cuvine ca un șef să stea la adăpost pe când trupele ?...

— Ei bine, fie, ai dreptate ! urlă celălalt cu lacrimi de necaz în glas. Dar asta nu mă împiedică să mă înfurii când mă gândesc că eu stau la adăpost, pe când voi vă duceți să vă rupeți, poate, oasele. Și apoi o să vedeți atâtea lucruri extraordinare ! și eu o să văd apa, insulele, cerul și stelele, dacă noaptea rămâne senină. Mii de draci ! nu e tocmai veselă o astfel de perspectivă !

John Rock râse.

Marius furios se întoarse la el :

— Ce ai de râs d-ta ?

— Nu te înfuria, Marius, răspunse John Rock, bine dis-

pus, nu râd de supărarea dumitale, care e frumoasă, ci de felul pitoresc în care ți-o exprimi. Ascultă-mă, rolul d-tale nu e așa de șters cum ți se pare. Ai, dimpotrivă, postul cel mai important și, poate, cel mai primejdios.

— Ei, ași ! tare ași fi curios să-mi dovedești asta !

— Cu plăcere! Important, fiindcă dacă suntem în primejdie mare atunci d-ta ne poți salva cu *Aeroc*-ul. Periculos, fiindcă dacă incașii te atacă fără să-ți dea timpul să-ți iei zborul, vei fi fără dor și poate, măcelărit. E drept ! ceeace vrem să facem ne expunem pe toți în mod egal la pericole Dar rolul dumitale va fi mai greu de cât al nostru, fiindcă noi ne ducem să facem cercetări și asta ne va distra oarecum, pe când d-ta vei sta aci singur.

— E foarte just ce spune el ! declară Jan Bart.

Atât de just în cât însuși Marius începu să zâmbească. Întinse deci mâna lui John Rock zicându-i :

— Iartă-mă John, că ți-am vorbit cu necaz. Și eu te ieri c'ai râs. Ne-am înțeles. Voi păzi *Aerac*-ul. Și, dacă vin incașii, iau vreo șase pe bord, îi ridic la 500 de metri și dacă nu-mi destăinuiesc numai decât secretul tezaurului îi pun să facă o tumbă în lac !

Patru hohote de râs izbucniră deodată ! Erau poate cam forțate... Dar, pe punctul de a tenta aventura, cu atât mai primejdioasă cu cât nu se puteau prevede riscurile, cei trei cercetași și detectivul simțiau nevoia de a-și înviora spiritul, de a se excita, de a face o provizie de bravură, păstrându-și în acelaș timp tot sângele rece. Și iată de ce râdeau, pe când în realitate, inimile lor erau grave ca inimile soldaților în ajunul luptei.

Fără a mai sta la gânduri, se îmbarcară după ce puseră în ladă tacâmurile și vasele de bucătărie rămase pe jos.

Lansarea elicei se făcu în mod automat. Elicea odată pusă în mișcare lansa, la rândul ei, motorul. Pilotul nu mai avea altceva de făcut decât să manipuleze pârghia de conducere și aeroplanul decola.

Deci, *Aeroc*-ul se înălță în aer. Noaptea n'avea să fie luminoasă decât în mod intermitent.

O lună splendidă lucea pe cer și mii de stele sclipeau în jur. Dar, nori ușori se vedeau alergând pe firmament și din când în când voalau lumina lunii.

— Ași voi să fie așa toată noaptea, zise Raimond.

Aceste intermitențe de lumină și întuneric, ne vor fi mai prielnice de cât o lumină continuă, căci vom putea profita de clipele de obscuritate spre a face unele lucruri mai grele.

— Eu cred că alternanțele astea de cer senin și de cer înorat vor dura toată noaptea. zise Jan Bart, fiindcă vântul

pare să fie regulat și constant și e destul de puternic ca să împiedice norii de a se aglomera.

Și Jan Bart, luând ochianul se uită în jos.

Fură curând deasupra lacului.

— Nu se vede nici o pirogă? întrebă Marius.

— Nici una ! răspunse Jan Bart.

Și adăogă :

— Raimond fă câteva viragii deasupra insulelor, ca să văd dacă sunt pe lac piroge cu oameni în ele.

Raimond execută ordinul.

— Nu e nimeni ! afirmă Jan Bart, lacul pare pustiu !

— Atunci, scoborîm ? întrebă Raimond.

— Da.

— Scoboară în plin lac, nu prea aproape de insule, zise John Rock, ca să nu ne descopere, dacă sunt sentinele în jurul insulei sacre.

— Da, confirmă Jan Bart. E mai bine ! ! Putem să acostăm pe malul insulei sacre, alunecând pe apă dealungul malurilor celorlalte, unde vom fi mascați mulțumită continuelor alternări de întunerec și lumină.

—Ne-am înțeles ! zise Raimond.

După câteva clipe, hidroavionul alunecă pe apa absolut liniștită a lacului, Raimond încetini cât putu mai mult motorul, astfel ca *Aeroc*-ul să înainteze încet și urmând malul celorlalte insule alunecară pe apa neagră a canalurilor înguste ce le despărțeau. Jan Bart, care sta în dreapta lui Raimond îi da încet, instrucțiile necesare.

Nimic nu turbura tăcerea absolută din văzduh și de pe apă. Vântul, care suflase în înălțimi nu se mai simțea aci jos și nu se auzea nici măcar un fâșâit de frunze printre arborii ce acopereau insulele.

Motorul *Aeroc*-ului, tăcut ca un motor electric, nu producea, decât un ușor zgomot ca acela al zbârnăitului unei albine și elicea mișcându-se încet, nu se auzea de loc. Iar nacela aluneca în mod atât de regulat în cât zgomotul pe care-l produceau undele izbindu-se de parbriz și de roțile scufundate în apă, se confunda cu acela al micilor valuri ce se izbeau de malurile insulelor.

Culoarea cenușie-albastruie a *Aeroc*-ului îi făcea să fie absolut invizibil de la o oarecare distanță, chiar în bătaia lunii.

In acel moment, hidroavionul luneca pe linia de umbră proectată de arborii insulelor, pe lângă care trecea.

Deodată Jan Bart șopti :

— Acré ! iată am ajuns !

Erau în fața unui canal destul de larg dincolo de care se vedea o insulă mai înaltă decât celelalte trei acoperită de

arbori pe maluri și stearpă în centru, unde se înalța o stâncă în forma unui con trunchiat...

Luna strălucea în toată splendoarea.

— S'așteptăm să se ascundă luna, după un nor, zise John Rock și vom trece canalul mascați de întunerec.

— Da, aprobă Raimond stingând motorul.

După cinci minute un văl negru păru că se întinde deasupra apei canalului strălucitor, care se făcu și el negru.

— Înainte ! murmură Jan Bart.

Raimond manevră astfel încât *Aeroc-ul* începu iar să alunece pe apă. Dar obscuritatea era încă relativă. Nu masca massa brună a insulei. Când ajunse aproape, Raimond stinse motorul, elicea se imobiliză și *Aeroc*-ul nu mai înaintă decât puțin, apoi se opri brusc.

Jan Bart zise atunci încet :

— Suntem la cinci sau șase metri numai de mal. Ar trebui ca parbrizul și elicea să se găsească sub arborii aceia cari domină lacul...

— Vâslele !.. murmură Raimond.

Dar Marius și desfăcuse de pe pereții interiori ai nacelei două mici lopeți, care erau legate acolo.

Jan Bart luă una și John Rock pe cealaltă și amândoi începură să vâslească cât mai încet.

— Stop ! zise Raimond.

Se sculă în picioare.

Se sculă în picioare, apucă o ramură care îi atârna deasupra capului și trase astfel *Aeroc*-ul lângă mal. Apoi zise :

— Ca să trecem pe insulă n'avem decât să ne ținem de ramura asta. N'avem de cât să facem un salt.

— Da ! aprobară Jan Bart și John Rock.

— Lăsați-vă pălăriile și d-ta John șapca ! sfătui Marius. V'ar încurca. Și noaptea n'o să căpătați insolație !

— Cum stați cu armele ? întrebă Raimond pe John Rock.

— Browning-ul și securea, zise John Rock. Dar voi aveți încărcătoare pline pentru revolvere ?

— Da, Jan Bart și eu, avem fiecare câte zece în cartușieră.

— Atunci suntem gata, declară Raimond. Și adaose cu voce gravă :

— Marius să ne îmbrățișăm !

Dacă se iviră lacrimi în ochii celor trei cercetași, dintre cari doi se duceau spre necunoscut iar unul rămânea în fața altui necunoscut, tot atât de teribil, John Rock nu putu să le vadă : era noapte. Pentru acelaș motiv, cei trei băeți nu știură până la ce punct era emoționat detectivul.

— Haidem ! repetă Raimond.

Se apucă cu amândouă mâinile de cracă, după ce se urcă în picioare pe scaunul lui și înaintă spre mal punând mâinele una înaintea alteia, apoi brusc își făcu vânt și sări pe pământ. Jan Bart îl urmă. Apoi John Rock sări și el.

Rezimat cu amândouă mâinile de parbriz Marius privea clătinându-se una după alta cele trei forme negre.

Și cei de pe mal priveau spre el.

— La revedere, în curând! rosti Raimond încet dar distinct.

— Peste puțin! zise Marius.

Se înțeleseseră că Marius să nu se miște până ce nu va auzi trei focuri de revolver unul după altul.

Dar, într'un astfel de caz, trebuia să iasă cu Aeroc-ul din ascunzișul acela de frunze să se ridice deasupra insulei și să caute să descopere din ce parte veneau detunăturile și apoi să procedeze după împrejurări.

Lăsând deci *Aeroc*-ul, ceilalți trei înaintară cu precauțiune, întorcând spatele malului.

Erau într'o pădurice și timp de câteva minute străbătură anevoie, târându-se printre crăci și liane împletite între ele. Obscuritatea era absolută. Nu se vedeau nici chiar între ei. Raimond mergea înaintea lor, Jan Bart și John Rock veneau în urmă, dar câțesitrei foarte aproape unul de altul, atingându-se aproape ca să nu se piardă.

Deodată Raimond văzu înainte lumina lunii. Se ridică și ceilalți doi îl imitară.

Erau în fața unui mic luminiș luminat de razele lunii, care eșise din nori.

Și în partea cealaltă, ceva mai spre stânga, văzură o dungă neagră printre arborii luminați.

— O potecă! șopti Raimond.

Pentru cei trei tineri nu putea fi vorba de o anumită direcție de urmat. Necunscând topografia insulei nu puteau merge decât la întâmplare.

Dar toți aveau atenția atât de încordată încât cel mai mic indiciu despre o orientare mai avantajoasă de cât alta nu le putea scăpa.

— S'o luăm pe poteca asta! propuse John Rock.

— N'avem altceva de făcut! murmură Jan Bart.

— Haidem!

Avură prudența de a o lua pe marginea luminișului în partea întunecoasă. Și înaintară unul după altul, Raimond primul și John Rock ultimul.

Timp de un sfert de oră n'auziră alt zgomot decât pe acela al propriilor lor pași înăbușiți. Sub arbori nu se auzea nici măcar fâsâitul frunzelor mișcate de vreun animal în

fugă. Nimic ! Și când se opreau să asculte, tăcerea era absolută.

Poteca mergea drept, fără cotituri, printre arbori nu prea înalți și nici prea deși, printre cari se vedea lumina lunii.

Jan Bart își dete seama că întorceau mereu spatele spre, mal, după poziția lunii față de direcția potecii. Spuse aceasta camarazilor săi și adăogă :

— Această potecă merge deci spre centrul insulei.

— E cel mai bun drum pe care-l putem urma, observă John Rock.

Și Raimond o luă iarăși în capul coloanei.

Fură iarăși opriți de lumina lunii. De data asta erau într'o pajiște largă de cel puțin două sute de metri. Și dincolo de acel spațiu neted se înălța massa stâncoasă de formă conică ce se pierdea în dreapta și în stânga în contururi neprecise și întunecate.

— Trebuie să facem înconjurul acestei stânci, zise Jan Bart.

— Desigur ! zise Raimond.

— Templul soarelui trebuie să fie sub pământ! observă John Rock. Trebuie să căutăm dacă nu e cumva vreo grotă, sau cel puțin o crăpătură în massa aceasta stâncoasă, care să se prelungească pe sub pământ.

— Hai să vedem ! Atenție ! Luna a intrat iar în nori, să profităm de întunerec.

Alergând pe iarba moale, ajunseră la poalele colosalei stânci, care ocupa cea mai mare parte din insula sacră. Și se opriră, rezemându-se de peretele de piatră. In momentul acela luna eșea din nori. Priviră în jos, ascultând. Nu văzură și n'auziră nimic. Tăcere absolută.

— Haidem ! propuse Raimond. Și ocoliră stânca.

Nu le fu greu, căci căci nimic nu le sta în cale și iarba le înăbușea pașii. Stânca era în dreapta iar în stânga era pajiștea mărginită de pădurea, care o despărțea de lac. Timp de zece minute peisajul nu se schimbă. Dar deodată pe când cei trei tineri ocoleau un colț care înainta în pajiște formând un paravan, spectacolul se modifică. Câmpia se termina și începea un haos de stânci, de arbuști și de buruieni.

Cei trei tineri se opriră rezemați de stâncă într'un unghi de umbră, spre a se feri de lumină, care era foarte puternică în acel loc. Și deodată scoaseră împreună o exclamație înăbușită.

— Oh !

Se priviră cu ochi strălucitori.

— Nu mă înșel ? murmură Raimond într'o suflare. Mi-se pare că aud voci.

— Și mie ! afirmă Jan Bart.

— Și mie asemenea ! confirmă John Rock, după o clipă de tăcere, în timpul căreia își lipise urechea de peretele stâncos. Ba chiar aceste voci sunt spaniole.

— Dar cum se poate ?

— Așteptați.

— S'ar spune că vin din interiorul stâncii.

— Tocmai așa !

— Atunci e o grotă aici !

— Sst ! făcu John Rock. Tăceți ! Am o presimțire..... tăceți !

Tăcură. Și rămaseră cu gura deschisă, cu ochii măriți și cu inima bătându-le cu putere.

Raimond și Jan Bart descoperiră că, lipind urechea de stâncă, se auzeau cuvinte perfect articulate și chiar inflexiunile și timbrul diferit al fiecărei voci.

Ascultară câteva minute. Cei doi băeți nu puteau înțelege, dar John Rock înțelegea.

Deodată Raimond tresări și apucă brațul lui John Rock.

— John ! nu înțeleg ce spun, dar recunosc vocea lui Zucco !

— Adevărat ?

— Da !

— Ei bine, eu înțeleg... Sunt conspiratori. Trebuie să fie și spanioli, trădători ai propriei lor rasse. Discută un punct special al pregătirilor, revoluționare. Dar nu importă !

— Ba da! replică Jan Bart! Nu ne importă ce spun. Dar, ceeace ne importă e să știm în mod exact unde se găsesc, câți sunt, și cum am putea să-i vedem, să-i surprindem și poate chiar să-i prindem.

— Oh ! eu ghicesc totul ! zise John Rock. Se găsesc într'o grotă poate foarte departe de aci, poate îndărătul acestei stânci chiar...

— Dar, dacă ar fi departe de aci, cum s'ar putea să-i auzim ?

— Printr'un fenomen de acustică foarte simplu, răspunse John Rock și pe care am avut prilejul să-l constat adeseori în minele de cărbuni, de aramă, sau de orice alt mineral.

— Explică-te repede !

Grota unde vorbesc oamenii aștia are pereții brăzdați de crăpături, vreuna din ele se prelungește în toată grosimea stâncei, în linie dreaptă, între două straturi dure de formație vulcanică. Vocea trece prin această conductă ca într'un tub acustic... Iată, încercați amândoi și puneți urechea la înălțimea acestei crăpături perfect orizontală și atât de scurtă.

John Rock arăta cu degetul o crăpătură care se găsea

la un metru cel mult dela pământ; avea vreo treizeci de centimetri lungime și vreo cinsprezece în lărgime.

— Nu-a așa, că se aude mai deslușit ?

— O da ! răspunseră împreună cei doi tineri, după ce ascultară.

— Și eu recunosc și mai bine vocea lui Zucco... O ! acum aud vocea lui Wallis și a lui Wup ! Sunt aci câteși trei.

Raimond se ridică foarte agitat. Unde or fi ? în ce mod să-i găsim ?

— Tăcere ! zise John Rock, care asculta mereu cu atenție. Vocea lui Zucco e imperioasă și seacă nu e așa ?

— Da ! da ! afirmară cei doi băeți.

Apoi tăcură. Se uitau la John Rock a cărui figură era în plină lumină și văzură reflectându-se pe ea o expresie de bucurie care-i făcu să tresară plini de sperantă și să-l întrebe în șoaptă, dar cu înfrigurare:

— Ce auzi ?

— Ce spun ?

— O ! spune-ne mai curând !

— St ! făcu John Rock.

Raimond și Jan Bart se stăpâniră. Dar nerăbdarea lor nu fu pusă de data asta la prea mare încercare. Aproape imediat, detectivul se ridică și își reluă impasibilitatea obișnuită.

— Zucco, Wallis, Wup și un spaniol, unul singur, căci n'am auzit alte voci afară de aceste patru, așteaptă pe celalt complice. Și Zucco a spus: „Va sosi la unsprezece. Trebuie să mă duc să-i deschid, căci i-am arătat drumul de afară dar nici locul nici secretul ușii. De altminteri nu-l va afla niciodată; voi eși eu ca să iau scrisoarea pe care o așteptăm și apoi îl voi petrece iar până la mal.

— Oh ! exclamă Raimond.

— Așteptați. După Zucco vorbi altul, care spuse: „I-ai dat întâlnire la poarta dela răsărit ?“ și altul adăogă: „Poarta aceea e cea mai ascunsă mulțumită colțului pe care-l formează stânca.

— Oh ! oh ! exclamară cei doi cercetași în acelaș timp, împreunând mâinile.

— Și Zucco a răspuns: „Da, la poarta dela răsărit“. Am auzit apoi un zgomot de pași, cari se apropiau încet de noi.

— Suntem tocmai în partea de răsărit a insulei ! observă Jan Bart.

Raimond scoase repede ceasul.

— Unsprezece fără șapte minute.

— Ușa secretă nu poate fi departe de aci. Haidem repede să ne ascundem în marginea pădurii.

Și John Rock dete exemplul repezindu-se în spre acolo.

Ceilalți doi îl imitară și când fură în marginea arborilor se ascunseră în umbră, lăsându-se jos.

Locul era excelent. Vedeau fără să fie văzuți o mare parte a stâncei conice.

— Raimond, întrebă John Rock, ce-o să facem ?

— Trebuie să punem mâna pe Zucco și chiar pe individul pe care'l așteaptă. Și apoi, să intrăm prin ușa secretă, care se va deschide în curând colo.

— Bine ! zise Jan Bart. Dar în ce mod ?

— A ! cât pentru asta ! Vom vedea !

— Acre ! șopti John Rock care adoptase și el cuvântul cu care cercetașii aveau obiceiul să-și dea alarma sau să-și atragă atenția.

Și arătă cu degetul spre stânga.

Vârful de stâncă în formă de ac se mișca singur, se deplasa, afundându-se cu o mișcare lentă și fără zgomot. Se cufunda înăuntrul muntelui în sens perpendicular; scobora asemenea unui ascensor; sau mai bine zis se cufunda în teren întocmai cum s'ar scufunda în apă un obiect spongios. Și pe măsură ce dispărea, descoperea îndărătul lui, acolo unde părea lipit de stânca conică o deschizătură perfect dreptunghiulară, destul de largă ca patru oameni să poată trece deodată prin ea și având o înălțime de cel puțin trei metri. De vreme ce protuberanța stâncoasă care o masca avea, după cum spunea Jan Bart, patru metri înălțime în locul în care părea că face corp cu restul stâncii. Cei doi cercetași și detectivul putură constata peste câteva clipe că partea superioară a protuberanței era perfect netedă și această platformă strâmtă și lungă ajunse la nivelul solului.

Toată deschizătura dreptunghiulară era descoperită. Atunci în întunericul absolut al acestui dreptunghiu apăru un om, care se distingea perfect în bătaia luminii. Era Zucco, desigur, după cele ce auzise John Rock.

Dar, din pricina distanței și mai ales din pricina umbrei ce-i puneau pe față marginile unei vaste pălării, le era imposibil să precizeze.

Omul rămase nemișcat pe pragul ciudatei uși mai bine de zece secunde, Apoi sări pe platforma stâncoasă și de acolo pe iarbă.

Și imediat stânca ascuțită se ridică la loc și deschizătura dreptunghiulară fu astupată.

Iar Zucco, — dacă era el, — străbătu pajiștea, depărtându-se de cei trei tineri la pândă și a căror prezență n'avea cum s'o bănuiască. Se opri la o distanță de cel puțin trei sute de metri și rămase nemișcat cu fața spre malul de care-l despărțea toată lărgimea pajiștei și o porțiune de pădure.

— Ușa s'a închis la loc, murmură Jan Bart.

— Ce facem, Raimond ? întrebă John Rock.

Raimond răspunse:

— Cred că trebuie să ne ducem și să ne postăm lângă ușă de partea opusă aceleia pe unde se va întoarce Zucco. Desigur că e vreun semnal, sau vreun truc oarecare spre a face să se deschidă ușa, dar cum noi nu le cunoaștem, trebuie s'așteptăm ca Zucco s'o deschidă și atunci ne vom repezi la el, îl vom doborî și vom intra.

— Foarte bine ! aprobă John Rock și eu mă gândeam tot așa.

— Atunci observă Jan Bart, n'avem decât s'așteptăm liniștiți întoarcerea lui Zucco.

— Da ! zise Raimond. Când el va petrece pe mesager înapoi la mal, noi vom traversa pajiștea și ne vom ascunde lângă ușă.

— De acord ! spuseră ceilalți doi. Și cei trei prieteni așteptară în umbra pomilor.

După un moment, Raimond, văzând că Zucco sta tot nemișcat și nimeni nu apărea, observă:

— Ora unsprezece a trecut. Trimisul a întârziat desigur.

— S'avem răbdare și noi ca Zucco și s'așteptăm, zise John Rock.

— Pe Cristof Columb ! șopti Jan Bart. Priviți ce figură frumoasă are Zucco, stând așa nemișcat în lumina lunii.

Era adevărat. Dar cei trei prieteni nu veniseră ca să admire figura banditului, care le furase cele cinci milioane. Și cum minutele treceau și nu se vedea nimeni, începură să-și piardă răbdarea.

Cât pentru Zucco, nici nu se mișca.

John Rock se uită la ceas.

— Douăsprezece fără zece minute !

Și Raimond zise:

— Suntem aci de o oră ! Nu cumva o fi vrând s'aștepte până mâine dimineață? Pe cinstea mea. Pare că a prins rădăcini !

La douăsprezece și un sfert, la douăsprezece și jumătate mesagerul nu sosise încă.

Constrânși la o imobilitate absolută, de teamă că mișcându-s_ ar fi atras atenția lui Zucco, cei trei tineri începură să simtă o furnicătură în toate membrele. Și așteptarea amenința să devie o tortură.

Dar, deodată Zucco făcu o mișcare ca și când ar fi renunțat de a mai aștepta și întorcându-se porni înapoi spre stâncă.

— La Dracu ! murmură Raimond, ne scapă !

— E prea departe ca s'alergăm până'acolo. Observă John

Rock, Ar avea timpul să fugă, să se ascundă în insula pe care noi n'o cunoaștem și poate chiar să dea alarma.

— St ! făcu Jan Bart. Am o idee !

— Spune-o repede.

— Voi ești de aci, rămânând în umbră și voi face un gest de chemare. Zucco, va vedea numai o formă neagră. Nerăbdarea îl va face să nu-și dea seama la timp de substituire și sunt zece probabilități contra una că va veni spre mine !

John Rock aprobă.

— Da, e probabil.

— Dar, dacă se oprește la timp ?

— Atunci, mă voi duce eu la dânsul. In întunerec n'o să poată distinge nici trăsăturile nici îmbrăcămintea. Și când voi fi lângă el, mă voi arunca la pământ apucându-l de picioare și trăgându-l îl voi răsturna. Voi veniți în fugă și îl imobilizați înainte ca el să poată reacționa.

— Foarte bine ! zise John Rock.

— Felicitări Jan Bart ! Du-te dar...

— Acré ! întrerupse Jan Bart, iată mesagerul !

Intr'adevăr, se auzeau pași repezi pe poteca dintre arbori. Aproape imediat o umbră ești din pădurice și înaintă pe pajiște.

Și Zucco, se întoarse brusc spre a-i ești înainte.

Jan Bart se opri pe loc și cei trei prieteni așteptară ascunși și privind cu înfrigurare spre cele două umbre care înaintau una spre alta.

CAPITOLUL IV.

Intreprinderea lui Marius

După ce camarazii săi și detectivul dispărură în pădure Marius olombo se așează comod pe scaunul pilotului și bombăni printre dinți :

— La naiba ! pot ei să spuie ce vor ! Aș prefera să fiu cu ei decât să stau aci fără să fac nimic.

Și căscă... dar nu căscă nici din pricină că-i era somn, nici că i-ar fi fost foame ci de plictiseală prin anticipație.

In adevăr, acea nemișcare, acea siguranță aparentă, acea tăcere absolută, acea umezeală din jur, îl făceau să-și piardă orice dispoziție, gândindu-se la camarazii săi, cari înfruntau cel puțin pericolul, puteau să se miște, să vorbească, să se încălzească umblând.

Atunci, ca să gonească plictiseala se apucă să se distreze cu un mic joc, pe care avea obiceiul să-l facă în asemenea împrejurări.

Scoase din buzunar ceasul cu cadran luminos, se uită la oră, închise mâna asupra cadranului și murmură :

— Incep !

Jocul consta în a număra în gând secundele și de cinci ori șaizeci. Dacă trecuseră exact cinci minute, Marius se felicita și își adresa timp de alte cinci minute un discurs în care-și aducea cele mai vii elogii, fără umbră de modestie.

Dacă, dimpotrivă, calculul său mintal nu mersese în acelaș ritm cu acul ceasornicului, se ciupea singur, ca să se pedepsească și o lua iar de la început. Era un joc foarte inocent, mulțumită căruia mai pierdea din timp.

Deci, începu să numere de cinci ori până la șaizeci.

Apoi, se uită la ceas.

— Mii de pipe! Am pierdut!

Intr'adevăr era cu un minut înainte.

— Am numărat prea repede și își trase o ciupitură zdravănă în părțile cârnoase. Să începem de-a capo !

După ce termină și se uită iar la ceas, constată cu bucurie că era în perfectă concordanță. Râzând, puse ceasul în buzunar. Se sculă, făcu o plecăciune și foarte încet dar articulând fiecare cuvânt începu un discurs caraghios, în care și aducea cele mai exagerate elogii. Dar, deodată se opri brusc, întoarse capul, trase cu urechea și murmură, punându-și pălăria pe cap.

— Ce naiba s'aude ?

Ascultă în tăcerea nopții.

— Dar, e un zgomot de lopeți !

Cineva se apropie pe lac ! oho ! mi se pare că n'o să mă mai plictisesc !

Incălecă peste spătarele scaunelor și se aplecă cât putu peste parapetul dinapoi al nacelei, căutând să vadă ce se petrecea pe apă.

In momentul acela luna nu era mascată de nici un nor.

Și lombardul văzu apropiându-se o pirogă condusă de un singur om.

In picioare, acesta împingea piroga cu o vâslă lungă, manevrând dela stânga spre dreapta cu o mișcare repede și regulată.

— Oho ! Dar cine o mai fi și tipul ăsta ? Vine noaptea, singur, în insula sacră... Vâslește repede ca și când ar fi așteptat... cred că e în interesul general să-i cer un interview, fără prea mult zgomot și cât mai repede.

Scoase revolverul dela brâu. Apoi, cedând fără voie obiceiului de a vorbi singur, mișcând buzele, dar fără a scoate vreun sunet monologă :

— Ce idee bună ar avea dac'ar veni aci sub pomii ăștia! Ia-și opri piroga, trăgând-o cu mâna de proră, ca nu cumva

să se izbească de nacelă și să rupă ceva și cu mâna cealaltă... Vine! mii de pipe! vine!

Lună! frumoasă lună! Dă o clipă la o parte norii, cari ar voi să te acopere și să mă împiedice de a vedea mutra individului ăsta... Se apropie.

Băiete. O să stăm de vorbă.

Și am să-ți vorbesc o spaniolească inventată de mine, dar pe care...

Atenție! Din fericire e întuneric aci sub crăcile astea. Deprinși cu lumina lunii care strălucește pe lac, ochii acestui *gentleman* nu mă vor distinge, la început, nici pe mine nici aeroplanul, pe când ochii mei, dimpotrivă, fiindc'au stat în întuneric îl vor vedea foarte bine.

Atenție! iată-l...

Intr'adevăr, piroga intra pe sub bolta formată de arborii aplecați deasupra apei. Marius văzu pe om aplecându-se ca să nu se lovească. Repede sări afară din nacelă și apucând barca cu mâna stângă spre a o imobiliza, îndreptă cu dreapta revolverul spre omul care o conducea, zicându-i:

— *Manos altos, signor! Manos altos! o yo tiro!*

— Sus mâinile, signor! sus mâinile sau trag!

Și ca să-l facă să înțeleagă mai bine spanioleasca lui, Marius sări în piroga cu un ușor salt de clown și apucându-l cu stânga de gât îi aplică pe frunte țeava rece a revolverului, poruncindu-i cu răceală:

— *Silencio caramba! silencio!*

Se vedea destu lde bine ca să distingă că nu era un indian inca ci un alb.

Și omul, acesta, încremenit, căscă ochii silindu-se să vadă în întuneric.

Nici nu se gândea să se servească de mâini ca să scape. Marius cu un brânci îl făcu să șadă în fundul pirogei și repede îi luă dela brâu pumnalul, care părea singura lui armă și i-l asvârli în lac. Apoi stând și el jos pe unica bancă din piroga, își zise în sine, ținând arma mereu întinsă.

— Așa! a fost mult mai ușor de cât credeam. Acum vom vorbi. Dar, pe toți dracii, aci e clenciul! Nu face nimic. Tipul nu-mi pare tocmai prost. Desigur c'o să înțeleagă spanioleasca mea ultra-modernă.

Și cu cea mai mare seriozitate, îi zise:

— *Signor, come esta aqui? dovas el vas?*

In păsărească asta ispan-oitaliană, cercetașul era convins că spusese:

— Domnule, ce cauți aci? Unde te duci?

Dar, fu rândul lui să rămâie încremenit când auzi pe individ răspunzându-i cu un teribil accent spaniolesc, dar totuș în italieneste:

— Poți să-mi vorbești în italienește ! Căci ghicesc că nu știi spaniolește. Și ai spus două vorbe în limba, care se vorbește la Milano.

— Mii de pipe! exclamă milanezul, fără a se gândi să-și mai înăbușe vocea, dar ne uitând să ție revolverul mereu ridicat asupra prizonierului.

Și după ce-și exprimă uimirea prin această exclamație, zise :

— Știi dialectul milanez ? Din ce țară ești ?

— Sunt spaniol. Dar am stat patru ani la Milano, înainte de a veni în Peru.

— Minunat ! zise Marius, care-și reluase tot sângele rece. Cât despre mine, starea mea civilă nu te privește. Totuș, cu toată tinerețea mea care te uimește, — căci desigur acum când te-ai deprins cu întunerecul, mă vezi destul de bine, — cu toată vârsta mea, îți zic, sunt un tip capabil să-ți trimet un glonț în frunte dacă nu-mi răspunzi cu preciziune la întrebările mele. Și bagă de seamă să nu-mi povestești palavre. Știu deajuns ca să înțeleg dacă cele ce-mi vei spune sunt adevărate sau false. Știu că asta e insula sacră a incașilor; că în insula asta e un templu al soarelui, că în acest templu se găsește cartierul general al regelui incașilor, zis Zucco precum si tezaurul independenței.

Aha ! te miră faptul că un copilandru ca mine știe toate astea. Și aeroplanul pune vârf uimirii dumitale... Ei bine, miră-te cât ți-o plăcea, dar desleagă-ți limba, scumpe domn !

Ai părul cărunt, ba chiar aproape alb, dacă nu mă înșel, ceeace-mi impune să te respect.

Si cu tot respectul îți voi zbura creerii dacă răspunsurile dumitale nu mă vor satisface. Nu te mișca, sau trag... Vorbesc limpede ? Ei, acum răspunde. Fără fasoane, te rog. Unde te duceai ?

Și omul, care n'avea câtuș de puțin aerul să vrea să se împotrivească, răspunse cu glasul cam tremurător:

— Mă duceam la o întâlnire

— In insula sacră ?

— Da.

— Cu cine trebuia să te întâlnești ?

— Cu Zucco.

— Bine ! In ce loc ?

— Cunoști deci interiorul insulei ?

— Da ! minți cu sfruntare Marius.

— La est de marea stâncă sacră, pe pajiște.

— Foarte bine ! Pe ce potecă trebuia să te duci ?

— Pe poteca ce pleacă din luminișul fetișelor.

— Asta ? întinzând mâna la întâmplare spre insulă.

— Da, ace-

— Bun. La ce oră era întâlnirea ?
— Intre unsprezece și miezul nopței.
Marius scoase ceasornicul și-și aruncă ochii pe el
— Bine Zucco va aștepta. De unde vii ?
— Dela Calao.
— Din port ? Și mai bine. Ce voiai cu Zucco ?
— Să-i duc o scrisoare.
— Din partea cui ?
— Nu știu.
— Ce ? exclamă Marius, amenințându-l cu revolverul.
—Nu știu, ți-o repet. Omul care mi-a dat scrisoarea nu e decât un servitor în serviciul poștei spaniole. Eu eram fără lucru și sunt afiliat la Societatea secretă a Independenței, care numără atât spanioli săraci cât și incași.
— Spanioli săraci vor să se îmbogățească ajutând la restaurarea domniei incașilor! întrerupse Marius. Înțeleg ! Continuă !
— Deci acel servitor, care e și el afiliat, îmi dete douăzeci de pesos), promițându-mi că Zucco îmi va da încă douăzeci și mi-a arătat drumul ce trebuia să iau ca să-i duc scrisoarea.
Omul ezită.
Dar lombardul ridică din umeri.
— Imi trebuie această scrisoare. Nu te pot scotoci eu singur fiindcă îmi sunt mâinile ocupate. Vrei să-ți zbor creerul ca să te pot căuta în voie prin buzunare? Haide, dă-mi-o și în locul celor 20 de pesos dela Zucco îți voi da o sută de dolari americani — nu vei pierde deci ! Haide dă-mi-o odată.
Dar omul se grăbea să se supuie. Își scoase una din ghete, scoase o talpă dinăuntru apoi o bucată de stofă și însfârșit, un plic pe care'l dete lui Marius.
— Deschide-l tu singur, ordonă cercetașul.
Omul se supuse. Intre timp Marius, cu mâna stângă, scoase din buzunar lampa electrică, aprinzând-o.
— Ține hârtia întinsă cu amândouă mâinile pe pieptul tău.
Dar, pe hârtie nu erau decât un șir de litere fără nicio semnificație pentru el.
— Bun ! e un criptogram. John Rock îl va descifra. Dă-l încoa !
Luă hârtia și o băgă în buzunar împreună cu lampa pe care o stinse.
Apoi zise grav :
— Cum te chiamă ?
— Mirandez.
— Ei bine, Mirandez, îți dau cuvântul meu de cinste că vei avea cei 100 de dolari. Dar, ca să te folosești de ei trebuie

să trăiești și pentruca eu sa-ți promit să-ți conserv viața trebuie să te lași să te leg și să rămâi aci până la întoarcerea mea. Iți voi astupa și gura ca să nu poți striga. Și ca să nu te găsească cineva te voi ascunde împreună cu piroga ta aci lângă mal printre ierburele acelea înalte. Dacă nu consimți voi fi nevoit să-ți sfărâm capul, fiindcă nu te pot pune încă în libertate. Hotărăște-te !

În loc de a răspunde, omul luă din fundul pirogei o frânghie și o prezentă lui Marius.

— Nu ! zise cercetașul. Am eu ceva mai bun.

Cei trei cercetași primiseră dela John Rock niște cătușe foarte ușoare, dar extrem de solide care se puteau pune la mâini sau la picioare și din care nici un om n'ar fi putut să se libereze, chiar dacă ar fi avut membrele desarticulate ca unii acrobați.

— Întinde mâinile.

Spaniolul se supuse. Marius strecură revolverul la brâu și într'o clipită închise cătușele în jurul mâinilor priezonierului. Apoi făcu acelaș lucru cu picioarele și cu batista lui de mătase îl legă la gură. Apoi îi scoase pălăria, mantaua și le asvârli în nacelă. Omul se culcă singur în barcă. Agățându-se de ramuri, Marius trase piroga lângă mal, sări jos, împinse barca sub ramurile ce înaintau pe deasupra apei și o ascunse în așa mod încât nu se mai vedea de loc.

— Bun! Cu pălăria și mantaua lui Martinez voi avea aspectul destul de spaniolesc, pentruca Zucco să mă lase să mă apropii și atunci, dau lovitura ! Haidem ! Se agață de o ramură și sări în nacela Aeroc-ului.

— Drept vorbind, nu-mi place că trebuie să las Aeroc-ul Dar, dac'o veni cineva n'o să știe să se servească de el. Și apoi, voi lua volanul și'l voi ascunde pe mal. Și dacă ne-ar lua cumva aeroplanul de aci, îl vom ajunge cu piroga. Dar nu ! nu-l va lua nimeni fiindcă nu-l va vedea nimeni. Zucco așteaptă colo pe individ, așa că n'are ce căuta de partea asta. Și-apoi, cine nu riscă nimic, n'are nimic... De-aș putea captura pe Zucco eu singur, ar fi o lovitură frumoasă.

Își schimbă pălăria de cercetaș cu pălăria țuguiată a lui Martinez; își puse pe umeri mantaua cu ciucuri. Apoi, după ce demontă volanul îl puse pe braț, se agăță de o ramură și sări pe mal. Acolo, ascunse volanul între ierburi exact în fața locului, unde era ascunsă piroga și ridicându-se își zise:

— Când am întins brațul adineaori pe când Mirandez îmi vorbea de luminișul fetișelor am arătat exact în direcția în care au plecat Raimond, Jan Bart și John Rock... Haidem ! N'am decât s'o iau drept prin pădurice. Unde e luna ?

În stânga. Bine, observând-o din douăzeci în douăzeci de metri voi merge drept.

Și se strecură printre arbiro, ierburi și liane, depărtându-se de mal în linie dreaptă. In curând ajunse într'un loc deschis și perfect rotund.

— Un luminiș! cum să-l recunosc dacă e acela al feziselor ?

Ii făcu înconjurul.

Și se opri în fața unui trunchi de arbore pe care razele lunii îl luminau în plin.

Era sculptat la înălțimea unui om, reprezenta o figură, care avea pe frunte un soare.

— Bun !

Și merse înainte.

Arborele următor era sculptat în acelaș mod, cu diferența că figura avea pe frunte o semilună.

— Nu mai încape îndoială. E luminișul fetișelor.

Observă o potecă la capătul căreia luna lumina un fel de drum acoperit cu nisip. Ii se păru că vede niște urme de pași. Se plecă și văzu că nu se înșelase. Recunoscu urmele cismelor cu cuie ale tovarășilor săi.

— Bun. Au trecut și ei pe-aci. Și poteca asta merge în direcția voită. N'am decât să merg înainte.

Merse încă puțin până ce dete de pajiștea anunțată de Mirandez. Se uită la ceas.

— Douăsprezece și jumătate. Sosesc cu întârziere de o oră. Sper că Zucco nu și-a pierdut răbdarea. Să fac zgomot ca să m'audă. Dar, unde naiba or fi Raimond, Jan Bart și John Rock ?

Și Marius înaintă repede pe potecă. Ajuns la marginea pădurii văzu în fața lui o altă formă omenească venindu-i înainte.

— E Zucco !

Si simți bătându-i inima cu furie.

Dar nu-și pierdu sângele rece.

Sub mantaua, care-l înfășura din cap până'n picioare apucă revolverul, scoțându-l din teacă.

— Nu vreau să ucid pe Zucco — își spunea el pe când înainta spre omul, care venea înaintea lui. Dar, dacă recunoscându-mă, vrea să m'atace, îi zdrobesc un braț... Aș voi să mă pot apropia de el, înainte de a mă fi recunoscut și să-l dobor cu o lovitură în pântece. Ia-și sări în spinare, l'aș dezarma, l'aș ține în respect cu browningul meu și pe urmă !... oi vedea, dacă oi putea să-l leg, să-l ascund într'un tufiș și să-mi găsesc prietenii. Din fericire pălăria lui Mirandez îmi acoperă fața. Atenție ! E la zece pași numai de mine. Dac'aș face reverențe, ca să-l las să se apropie! In definitiv, e regele încașilor și eu nu sunt decât un biet spaniol... Da ! da ! bună idee !

Inaintă cu salamalecurile monologând astfel. Marius se opri și cu mâna stângă pe inimă și cu dreapta ascunsă sub manta și ținând browningul începu să facă închinăciuni din ce în ce mai adânci, bâlbâind cu voce surdă.

— Senor, senor, senor !...

Deodată văzu picioarele lui Zucco, oprindu-se la un pas de dânsul.

— E momentul ! se gândi el.

Cu o mișcare bruscă își scoase pălăria al cărei fund înalt și ascuțit ar fi înăbușit lovitura și înțepenindu-se pe picioare se destinse cu toată puterea, asvârlindu-se înainte ca și când ar fi fost împins de un resort puternic și cu o violență brutală izbi cu capul drept în pântecele lui Zucco.

Acesta fu răsturnat și Marius sărind la el i se așeză călare pe piept, îi strânse coastele între genunchi și punându-i revolverul sub nas, îi zise cu voce surdă :

— Nici un strigăt ! nici un gest Zucco ! sau pe toți dracii te omor ca pe un câine.

— Bravo Marius ! zise o voce limpede.

— Ei? Ce e asta? strigă Marius atât de mirat încât uită pe Zucco și ridică capul spre locul de unde venea vocea.

Dar în jurul lui Marius șase mâini se lăsară apucând mâinele, brațele, umerii lui Zucco și îl imobilizară...

Și cu o bucurie nespusă, Marius văzu, în genunchi în fața lui pe Raimond, Jan Bart și pe John Rock.

CAPITOLUL V.

Tezaurul independenței

Intr'o clipă totul fu explicat.

In fond stratagema pe care voise s'o întrebuințeze Jan Bart spre a atrage pe Zucco, nu putea reuși, pe când aceea a lui Marius reușise. Și una și alta tindeau spre același lucru. Deci totul mergea de minune.

Văzându-se în mâinile celor trei cercetași, pe cari îi credea la mii de chilometri de Peru, Zucco avu întâi o clipă de prostrație absolută. Apoi, brusc avu un acces de furie violentă. Se zbătu cu furia și forța unui epileptic. Trebui ca cei patru adversari să-l ție de mâini și de picioare pe când el se zvârcolea, urlând.

Deodată John Rock șopti camarazilor săi:

— Ceilalți incași și spaniolul, cari sunt în stânca sacră vor auzi desigur aceste urlete și vor veni să vadă.

— Cu atât mai bine

Repede, cătușele la mâini și la picioare și să-l lăsăm aici să se zvârcolească.

— Haidem să ne postăm lângă stâncă. Zis și făcut! Cu

cătușele de oțel la picioare și la mâini, Zucco putea să se zvârcolească cât poftea, în prada unei adevărate crize de epilepsie.

Raimond, Marius, Jan Bart și John Rock se puseră la pândă lângă intrarea din stâncă.

Prevederile lor erau să se adeverească. Nu stau la pândă de cât de trei minute, când văzură stânca afundându-se brusc dintr'o singură dată și cinci oameni repezindu-se pe pajiște, ezitând, apoi alergând în grup spre Zucco, care se zbătea și striga vorbe neînțelese.

Năvălirea lor fu atât de bruscă în cât cei patru tineri rămaseră o clipă încremeniți.

Cei cinci indivizi se repeziseră la Zucco și îl înconjuraseră, plecându-se asupra lui.

— La pândă ! zise Raimond. Am pierdut momentul !

— Privește, observă Jan Bart. Ușa a rămas deschisă.

— Dac'am intra ? exclamă Marius.

— Nu ! nu ! protestă John Rock. Ar fi o nebunie. Ar putea să ne închidă înăuntru, sau să ne atace în număr mare. Trebue să învingem sau să murim, să facem prizonieri pe toți acești indivizi sau să-i ucidem... dar să-i împiedicăm cu orice chip de a chema ajutoare.

— Acré! întrerupse Raimond. Nu mai e timp de discutat ! Luați-vă revolverele ! Trebue să ne apărăm ! Și Zucco e liber... In adevăr... colo pe pajiste, erau acum șase oameni în picioare.

— Nu sunt înarmați ca noi! observă Marius.

— Acré ! șopti iar Raimond. Lipiți-vă de zid. Sunt gata să tragă !

O salvă de focuri răsună în acel moment. Câteva gloanțe se izbiră de stâncă și colo, pe pajiște, grupul incașilor se luminase în strălucirea pulberii aprinse.

Un nor împins de vânt, acoperi deodată luna.

— Nu e nimeni atins ? întrebă Raimond.

Trei „nu !“ îi răspunseră.

— Nu ne văd bine. Ne confundăm cu umbrele ierburilor de pe stâncă. Acum când luna e acoperită nu ne mai văd de loc.

— Dar eu îi văd foarte bine ! zise Jan Bart.

— Mii de pipe! exclamă Marius. La urma urmelor, ne-au atacat și noi nu le răspundem ?

— N'avem alt mijloc, de scăpare. Atenție ! și foc după voie.

Mii de pipe ! să ochim bine ! grupul lor formează o pată neagră.

— S'așteptăm să iasă luna ! zise Jan Bart, ochind. John Rock fu primul care trase. Un strigăt îi răspunse și din mij-

locul grupului căzu o formă neagră. Aproape în acelaș timp cei trei cercetași traseră și ei, iar John Rock trase pentru a doua oară. Alte două umbre căzură... Dar, celelalte trei se separară și o luară la fugă... Marius se și repezise după ei. Ajunse pe unul din fugari în clipa când era să dispară sub arbori. Îi sări în spate și îl lovi în cap cu patul revolverului. Omul se clătină și căzu pe când Marius sări, ușor, jos.

Ceilalți trei tineri se repeziseră după ceilalți doi fugari. Marius văzu niște umbre care fugeau, se ajunseră și se rostogoliră împreună pe iarbă.

Răsună o detunătură de revolver, urmată de un ordin scurt...

— Trebuie să văd! zise Marius. Dar nu vreau să-mi las aci pe tipul meu. E numai leșinat Ar putea să-și revie și să fugă și nu mai am cătușe disponibile pentru el... Am să-l târăsc! iarba e moale și n'o să se jupoaie!

Puse revolverul la brâu și apucând de picioare pe leșinat îl trase după el.

— Ei? In ce punct suntem, mii de pipe! întrebă el când fu lângă un grup încă confuz.

In clipa aceea, luna ieși din nor. Și cei trei cercetași și detectivul putură controla rezultatul luptei:

Zucco era mort, lovit de un glonț în plin obraz. Alt inca, în care Raimond recunoscu pe Walles, horcăia cu pieptul găurit. Un spaniol, era mort, cu un glonț în inimă. Cât pentru ceilalți trei fură repede identificați: unul era Wuo, al treilea bandit. Ceilalți doi erau Bahu și Mutu servitorii lui Wallis și Wuo. Aceștia erau cei trei supraviețuitori. Dar Bahu, târît de Marius nu-și revenise încă.

Printre cercetasi nu erau răniți, numai John Rock avea urechea stângă [illegible] de un glonț.

Cu singura restricție că detectivul rămăsese pentru toată viața cu o ureche tăiată în două, victoria era completă.

John Rock, care suporta cu stoicism rana, fu pansat în mod sumar de Raimond care 'l legă cu basmaua lui de cercetaș, făcându-i un traban pitoresc.

Apoi ținură un mic consiliu de război.

— E ora unu de dimineață, observă Raimond. Inainte de răsăritul soarelui trebue să fim plecați din insulă, căci desigur că îndată ce se face ziuă, furnică pe lac incași, pescari, spioni, conspiratori. Ar putea descoperi Aeroc-ul și piroga și dându-și seama de cele întâmplate să cheme și pe alții așa încât să ne cotropească numărul lor.

— E just! aprobă Jan Bart. Să ne grăbim să intrăm în grotă împreună cu prizonierii. Dacă vor să vorbească să le [illegible] viața. Altminteri

Dar, tăcu, tânărul și nobilul cercetaș nu voia să propue să ucidă pe prizonieri, chiar dacă aceștia n'ar fi vorbit.

— Repede! zise John Rock. Să transportăm pe Wup, Bahu și Mutu înăuntrul stâncii. Acolo, vom discuta.

Transportul prizonierilor, doi legați și unul încă leșinat se făcu repede în două drumuri, John Rock transportând el singur pe unul.

Ii depuseră în coridorul subteran care se găsea îndărătul ușei mecanice. Apoi, pe când Marius și Jan Bart făceau de gardă pe prag, lângă prizonieri, John Rock și Raimond luminându-și calea cu lămpile lor electrice, pătrunseră în coridor făcând vreo sută de pași în linie absolut dreaptă. Apoi, brusc, coridorul se întorcea în unghi drept și nu mai fu nevoe de lumină electrică deoarece se găseau într'o imensă sală cu aspect fantastic, luminată în parte de vreo douăsprezece torțe împlântate ici și colo pe trepiede.

— Suntem în templul soarelui, zise Raimond încet.

— Fără îndoială. Și aspectul acelui straniu templu era atât de misterios în cât cei trei cercetași și detectivul simțiră un soi de teroare religioasă.

Se întoarseră înapoi la ceilalți doi, schimbară câteva cuvinte, apoi transportară pe prizonieri în pragul imensei săli.

Marius și Jan Bart se imobilizară iarăși lângă cei trei oameni întinși pe pământ, pe când Raimond și John Rock se apucară să exploreze templul, începând chiar cu sala aceea.

Pereții stâncii scânteiau de plăcile de aur fin cizelate cu care erau îmbrăcați: reprezentau stele, comete, luni, curmale fantastice... Și, cum sala era circulară, cele două laturi se rotunjeau pierzându-se în întuneric.

— Să facem înconjurul! propuse Raimond.

Luă o torță și o ridică deasupra capului pornind înainte cu John Rock și luând-o la dreapta spre eșirea coridorului, eșire care avea o ușă formidabilă de piatră îmbrăcată în întregime cu plăci de aur.

Sala rotundă era atât de vastă încât Raimond și John Rock merseră cu pași repezi un sfert de oră până ce făcură tot înconjurul. La intervale găsiră altare îmbrăcate în aur și având deasupra un soare cu raze de aur masiv.

Și se opriră brusc, înmărmuriți de uimire în fața unui altar mai mare de cât celelalte care avea în față douăsprezece trepte de aur massiv uzate în dreapta și în stânga prin frecarea continuă de secole a picioarelor credincioșilor, cari urcau și scoborau.

Pe altar, dincolo de o placă de aur lungă și largă, care

aur a unui om șezând, gol și cu figura estatică înconjurată de raze de aur.

Era fără îndoială imaginea prețioasă și venerată a zeului soare, adorat de incași înainte de cucerirea spaniolă.

— Raimond, șopti John Rock în stânga altarului, în zid e o ușă. Deschide-o.

— Să vedem.

Dar întăuntru era un întuneric complet. Raimond, care întră primul într'un mic coridor foarte scund și îngust, fu sufocat de fumul torței.

Se întoarse în sală, înfipse torța într'un trepied de aur din fața altarului și se înapoiă în coridor urmat de John Rock. Dar, de data asta amândoi aprinseseră lămpile electrice.

În coridor, care nu era mai înalt de un metru și larg de cinzeci de centimetri, și făcea zigzaguri continue, erau nevoiți să meargă aplecați și strângând coatele.

La fiecare unghiu format de zigzaguri erau uși de piatră îmbrăcate în aur, care aveau desigur o închietoare secretă, dar care în momentul acela erau date de perete.

— Oh ! exclamă Raimond, care mergea înainte.

Intrase într'o încăpere mult mai înaltă de formă absoluit pătrată, împărțită în două printr'un fel de barieră care mergea de la un perete la altul. O parte în care se intra deadreptul din coridor era largă de șase metri și lată de vreo doi. Cealaltă de dincolo de barieră care avea o înălțime de vreun metru se întindea pe aceiaș lărgime, dar avea o lățime de cinci metri.

Raimond și John Rock se aplecară și rămaseră uluiți.

In acele compartimente se îngrămădea o bogăție colosală, era cascadă de aur și de argint, de durosi, de piaștri. de marenghi, de dolari, de sterline, de pesos de aur și de argint.

John Rock și Raimond afundară câte un braț aplecându-se cât mai mult, dar nu deteră de fund.

— Dar, aci sunt milioane și milioane de dolari, exclamă John Rock.

— Tezaurul independenței zise Raimond ; aci au fost asvârlite și cele cinci milioane ale lui Carnegie, câștigate de noi.

— Minus partea lui Tokman, cel de al patrulea hoț, rectifică John Rock.

— Așa e, de vreme ce Tokman a plecat în altă direcție cu banii furați de la noi. Și cei doi tineri rămaseră câteva minute nemișcați, fascinați de acel fabulos tezaur sclipitor sub razele celor două lămpi electrice.

Raimond trezându-și brusc

— Haidem înapoi. Ne vom întoarce cu Marius și cu Jan Bart și vom lua atâta aur cât vom putea duce. Vom încărca și pe prizonieri silindu-i să ni-l transporte până la aeroplan. Partea furată de Zucco, Walles și Wup se urcă la trei miloane optsute optzeci și șase de mii două sute de franci. Restul nu ne aparține E al incașilor și va deveni ce va voi destinul de vreme ce noi vom lăsa aci pe Walles, Bohu și Mutu, după ce ne vom servi de ei ca să ne transporte banii.

— Dar, crezi că Aeroc-ul va putea duce greutatea acestui aur ? Trei milioane optsute de mii de franci fac șapte sute cincizeci de mii de dolari. Or, moneda de aur de cinci dolari cântărește 8 grame 359 miligrame... Făcând un calcul aproximativ... șapte sute cincizeci de mii de dolari dau 150.000 de monede de aur

— Să vedem exact ! adăogă Raimond.

Puse lampa electrică pe prodigioasa grămadă de aur, scoase din buzunar un carnet și un creion și făcu următoarea operație :

— 150.000 monede de aur înmulțite cu greutatea uneia singure, adică 8 grame 359 miligrame fac : un milion două sute cincizeci și trei de mii, opt sute cincizeci de grame.

— Sau 1253 chilograme, zise John Rock. Plus benzina care mai e în rezervor și greutatea noastră a câteși patru.

— O ! noi nu contăm ! Benzina s'a consumat pe trei sferturi în drumul de la New-York pân'aci. Cu toate astea Aeroc-ul nu poate îmbarca 1250 chilograme. Nu s'ar înălța, sau ar zbura atât de greoi în cât ar constitui un pericol aproape inevitabil...

— Atunci, ce facem ?

— Știu eu ? Trebue să ne gândim bine...

— Și-apoi, întrerupse John Rock, chiar dacă prizonierii ne-ar ajuta de bună voie ar trebui să facem mai multe drumuri ca să putem transporta 1243 chilograme de aur !

— Dar, timpul ca s'alegem monedele, să le numărăm, să le așezăm în bucăți de stofă înodate la cele patru colțuri.

— Trebuesc mai multe ore !

Dificultatea ivită pe neașteptate îi puse pe gânduri. Mai ales greutatea aurului făcea ca transportarea lui imediată să fie un lucru imposibil.

— Haidem să vorbim cu Marius și Jan Bart zise Raimond și întorcând spatele fabulosului tezaur, se înapoiară în imensa sală consacrată zeului incașilor.

CAPITOLUL VI

PERGAMENTUL ȘI PRAPASTIA

Raimond povesti repede camarazilor săi cele ce descoperiseră, în hrubele templului.

— Mii de pipe ! Vreau să văd și eu !

— Și eu, pe Cristof Columb.

— Ei bine, propuse John Rock se poate foarte ușor. Și întorcându-se spre Raimond :

Marius și Jan Bart pot vizita templul cum am făcut și noi și în timpul acela se vor gândi asupra problemei ce ne stă în cale. Iar noi, pe când vom face de pază aci, ne vom gândi la vreo soluție.

— Ne-am înțeles zise Raimond.

Marius și Jan Bart, aprinzându-și lămpile plecară. După un sfert de oră se întoarseră, aproape orbiți de splendoarea celor văzute.

— Ei bine ? întrebă Raimond.

— Extraordinar, superb, magnific, uluitor, mii de pipe !

— Bine ! zise John Rock, dar...

— Ah da! vă întrebați dacă ne-am gândit la mijloacele de a-l transporta ? zise Marius. Vezi bine că ne-am gândit și am avut amândoi aceiași idee.

O idee foarte simplă.

— Care? întrebă Raimond și John Rock.

— Iată ! zise Marius. Părerea noastră e să procedăm astfel : Mai întâi să ascundem cadavrele celor trei morți. Al doilea : să ne ducem să luăm pe mesagerul pe care l'am lăsat în pirogă. Al treilea: Al treilea: să închidem pe cei trei prizonieri, Wup, Bohu și Mutu împreună cu spaniolul, lăsându-i sub paza a doi dintre noi. Al patrulea: ceilalți doi se vor duce la Lima, capitala Peru-ului, cerând o audiență la Președintele republicei peruviane, și expunându-i situația: Al cincilea: guvernul din Peru anexează la tezaurul național bogățiile vechilor incași și banii celor noi. Dar, ne înapoiază mai întâi nouă, milionul de dolari, printr'un bon al Băncii de stat peruviane, pe care 'l putem încasa la Banca Națională a Statelor-Unite. Iar, în schimbul bogățiilor pe care le dăruim Peru-ului modern, guvernul acelui stat se va obliga să construiască imediat un azil și un spital imens exclusiv destinate găzduirii și îngrijirii gratuite a tuturor incașilor săraci, bătrâni sau bolnavi, cari vor cere ospitalitate. Cât pentru Wup, autoritățile peruviane îl vor trimite în Statele-Unite spre a fi judecat împreună cu complicii săi.

Iată ideea noastră, Dar a voastră ?

Tot timpul cât vorbiseră, Raimond și John Rock nu se

putuseră opri de a nu surâde și când Marius termină, John Rock, zise cu un accent de uimire pe care nu căuta s'o ascundă.

— E extraordinar, dragii mei ce potrivire e între gândurile voastre! Pe când voi vizitați templul, Raimond îmi împărtașa aceleași idei... și voiam tocmai să vi le comunicăm...

Raimond îl întrerupse.

— Cu atât mai bine, de vreme ce am avut aceleași gânduri nu va mai fi nevoe să discutăm.

— Atunci să le punem în execuție, zise Jan Bart.

— Un moment! și Marius ridică mâna. Scoase apoi din buzunar hârtia pe care i-o dase mesagerul spaniol.

— Iată hârtia pe care o aducea omul din barcă lui Zucco. E un criptogram!

— Un criptogram! exclamă John Rock. Ia să-l văd. Numai de n'ar fi tot acela pe care l-am luat de la incasul Rai și pe care nu l-am putut descifra.

Intr'adevăr, mai fusese un criptogram în aventurile celor trei cercetași în jurul milionului furat. Fusese găsit asupra unui servitor al lui Zucco și cu toate că John Rock era expert în asemenea materie, nu-l putuse descifra.

Dar, abia văzu pergamentul și detectivul exclamă:

— Dar e acelaș criptogram!

— Atunci trebue să punem să ni-l explice zise Raimond și ordonă:

— Marius, Jan Bart, deslegați pe Wup.

Wup fu ridicat în picioare și ținut în respect de cei doi cercetași.

Chipul său era impasibil și aspru; ochii săi negri n'a veau nici o expresie.

— Wup, zise Raimond cu autoritate. Mi-amintesc foarte bine că la New-York vorbeai italienește. N'au uitat desigur. Ascultă deci și răspunde-mi. Vrei?

— Da, răspunse incasul cu voce guturală.

— Bine Wup. Și Raimond îi arătă pergamentul dat de Marius și altul pe care-l scoase din buzunar spunându-i: Explică-le. Si în loc de a te da pe mâna poliției americane îți vom reda libertatea.

La această propunere, care părea să-l ispitească Incasul ezită, apoi după o lungă tăcere răspunse:

— Primesc!

— Deci explică. Și Raimond îi arătă pergamentul.

— Dă-mi! zise incasul cu vocea lui aspră.

Raimond îi întinse pergamentul.

Dar, cand il avu in mană, Wup o luă la fugă spre mijlocul sălei.

Marius și Jan Bart fără a sta la gânduri trasera asupra lui. Nu-l nemeriră însă. Atunci alergară și ei după cum făcuseră Raimond și John Rock. Când, deodată, Wup dispăru dinaintea ochilor lor, scoțând un strigăt ascuțit. Părea că intrase între pietrele care formau podeaua sălii. Și aproape în acelaș timp, oprindu-se brusc din fugă cu o sforțare prodigioasă, Raimond și John Rock se deteră înapoi cu un strigăt instinctiv de teroare.

Marius și Jan Bart se opriră și ei bâlbâind:

— Unde a dispărut ?

— Colo ! colo !

Și Raimond arăta o gaură mare rotundă care se deschidea la mijloc, în partea cea mai slab luminată a sălii Părea să fie gura unui puț, fără nici un parapet în jur. Cei patru tineri aprinseră lămpile electrice și îndreptară lumina spre gaura ce se deschidea la picioarele lor. Din puț venea un aer umed și zgomotul îndepărtat al unei ape ce curge. Pe peretele circular se vedeau bare de fier înfipte orizontal și lungi cam de vreun metru.

— Servesc pentru a scoborî în prăpastie, zise Jan Bart.

— Wup n'a scoborît, afirmă Raimond, ci s'a asvârlit dintr'odată !

— Atunci s'a omorît, colo jos ! asigură John Rock.

— Trebue să vedem, mii de pipe ! răcni Marius. Mă scobor eu !

Și înainte ca ceilalți să fi putut avea timpul de a-l opri, temerarul băiat îngenunchiase pe marginea puțului și apucând prima bară se lăsase să alunece în jos.

— Atenție ! Marius strigară trei voci pline de îngrijorare.

— N'aveți de ce să vă temeți. Ce risc ? răspunse Marius Cât vor fi bare mă voi coborî și voi vedea ce e la fund.

Aplecați pe marginea puțului cei trei tineri îl urmăreau ținându-și respirația. In timpul acesta Marius scobora metodic, din bară în bară. Lampa electrică atârnată la brâu îi lumina peretele cicular. Din când în când se oprea și ținându-se cu putere de bare se întorcea cât putea mai mult ca

nua să scoboare numărînd în acelaș timp din instinct barele. Și cum erau la o distanță de un metru una de alta, își da seama imediat de adâncimea la care ajunsese.

Auzea din ce în ce mai deslușit murmurul apei subterane și umezeala începu să-l pătrundă prin haine.

— Mii de pipe ! își zise el. Barele încep să se cam zdruncine... Să luăm seama.

Dar nu se opri. Și în jurul lui pereții erau mereu netezi fără cavități, fără orificii... Când fu la a 450 bară se opri privi și proectă lumina lămpii în jos. Dar nu văzu decât întunericul.

— Ce naiba! murmură el și continuă să scoboare.

La a cinci suta bară se opri brusc. Picături de apă îl stropeau pe picioare, pe genunchii goi Se aplecă, luminând abisul.

— Mii de pipe! șopti el. Și se cutremură de oroare.

Dedesubtul lui, la un metru distanță, un torent de apă spumegândă curgea de la stânga spre dreapta cu repeziciunea unui tren fulger. Era un spectacol halucinant. Ba fascinat de apele tumultoase, care străluceau sub raza de lumină, Marius sta acolo aplecat și cu mâinile ținându-se strâns de bară.

— Wup, a căzut aci, s'a omorât ca să nu fie nevoit să desvălue secretul pergamentelor. E un erou acest Wup !

Dar deodată un gând îl făcu să se cutremure.

— Dumnezeule ! dacă bara ar ceda sub greutatea mea!

O sudoare rece îi acoperi fruntea. Ii se păruse că bara se mișca... Dar, din fericire își dete seama că primejdia cea mai mare în momentul acela era frica. Căci frica înmoaie mușchii, deschide mâinile, răpește orice vigoare fizică. Făcu o sforțare supra omenească și apucă întâi cu o mână, apoi cu cealaltă bara de deasupra și începu să se urce. Ajunse sus fără prea multă osteneală și spre a liniști pe camarazii săi. strigase de mai multe ori pe când se urca :

— Ohe ! ohe ! ohe !

Și când reapăru, ud ca și când ar fi stat în apă și pusese piciorul pe lespezile sălii, Raimond, Jan Bart și John Rock nu se putură opri de a nu'l îmbrățișa.

Le spuse ceeace văzuse și încheiă:

— Desigur că vechii incași aruncau în prăpastia asta pe trădători, pe delicvenți sau pe inamici.

— Oricum ar fi, zise Raimond, noi nu cunoaștem în întregime misterul Locului Sacru și nu'l vom cunoaște niciodată, căci îmi închipui că acel criptogram ne-ar fi descoperit multe lucruri pe care nu le mai putem ști de vreme ce am pierdut pergamentul.

— Pergamentele da, întrerupse John Rock, dar nu și criptogramul, căci l'am copiat pe carnetul meu.

— Ei bine! zise Jan Bart, mai avem încă doi prizonieri. Dacă i-am întreba ?

— Să încercăm.

Și câteși patru se duseră la locul unde lăsaseră pe Bohu și Mutu. Dar amândoi avură un aer atât de mândru și o privire atât de disprețuitoare, încât nici nu mai încercară să-i întrebe.

— Să renunțăm la asta, zise Raimond. Planul nostru e stabilit : să-l executăm. Marius și Jan Bart, voi veți rămâne să păziți intrarea Templului. John Rock și cu mine ne vom duce cu aeroplanul la Lima și ne vom înapoia aci, așteptând ca guvernul peruvian să ia în posesie insula Titicaca și ceeace conține. Cât pentru morți, să-i asvârlim în abis, căci acesta trebuie să fi fost mormântul pe care l'ar fi preferat, de vreme ce Wup și l'a ales de bună voe

— Dar, cu spaniolul meu din pirogă ce facem ? întrebă Marius.

— Ii vom da libertate și cei o sută de dolari promiși.

O oră după aceea aeroplanul se înalță cu Raimond și John Rock, pe când ceilalți doi, cu revolverele în mână, făceau de gardă la intrarea extraordinarului Templu al Soarelui.

CAPITOLUL VII

Spre viitor

Entuziasmat de descoperirea fabulosului tezaur, guvernul peruvian acceptă toate condițiile propuse de cercetași. Și între Raimond Balsan și senor Anton Porto, președintele republicei peruviane se semnă un contract în toată regula. După două zile cei trei cercetași, având la ei un cec oficial

de un milion de dolari asupra Băncii Naționale a Statelor-Unite își luară drumul spre New-York.

Sosind acolo aflară că Smithson șeful poliției arestase în plină mare, pe bordul unui yacht de plăcere german, semnalat prin telegrafia fără fir pe al patrulea hoț, numitul Tokman. Și în cabina lui se găsi partea lui din milionul furat.

Cercetașii hotărîră ca acea parte de 250.000 dolari să fie împărțită săracilor New-York-ului.

Și acum Raimond, Marius și Jan Bart, fiind bogați atât ei cât și familiile lor respective ar fi putut să se înapoieze în Italia și să trăiască liniștiți. Dar, când cineva a prins gustul aventurilor, nu renunță la ele atât de ușor.

John Rock spunea :

— Eu nu voi putea fi cu adevărat liniștit până ce nu voi avea explicația criptogramelor care ascund misterul Laculuí Sacru.

Raimond, Marius și Jan Bart ziceau :

— Acum existența ni s'ar părea searbădă dacă ar trebui să renunțăm de a mai colinda lumea și de a vedea toate lucrurile pe cari nu le cunoaștem încă. Și câteși patru priveau viitorul cu o adevărată sete de aventuri...

Și viitorul le rezerva numeroase peripeții. Iar noi cari trăim în vecinica plictiseală a întâmplărilor de toate zilele îi vom urmări cu emoție în drumul lor spre necunoscut....

Citiți urmarea în fascicola No. 9

„Cercurile de flăcări“